

100 bài Thơ Mặc Giang – Quyển 14 (từ bài số 1301 đến 1400)

thnhattan@yahoo.com.au

30 bài đầu: Trường Ca Pháp Hoa TNT Mặc Giang

01. Ca ngợi Kinh Pháp Hoa 00 (*Tác giả xin mở*)
02. Trường Ca Pháp Hoa 01 (*Phẩm Tựa, thứ 1*)
03. Trường Ca Pháp Hoa 02 (*Phẩm Phương Tiện, thứ 2*)
04. Trường Ca Pháp Hoa 03 (*Phẩm Thí Dụ, thứ 3*)
05. Trường Ca Pháp Hoa 04 (*Phẩm Tín Giải, thứ 4*)
06. Trường Ca Pháp Hoa 05 (*Phẩm Dược Thảo Dụ, thứ 5*)
07. Trường Ca Pháp Hoa 06 (*Phẩm Thọ Kỳ, thứ 6*)
08. Trường Ca Pháp Hoa 07 (*Phẩm Hóa Thành Dụ, thứ 7*)
09. Trường Ca Pháp Hoa 08 (*Phẩm Ngũ bá Đề tử thọ ký, thứ 8*)
10. Trường Ca Pháp Hoa 09 (*Phẩm Thọ Học, Vô Học, thứ 9*)
11. Trường Ca Pháp Hoa 10 (*Phẩm Pháp Sư, thứ 10*)
12. Trường Ca Pháp Hoa 11 (*Phẩm Hiện Bảo Tháp, thứ 11*)
13. Trường Ca Pháp Hoa 12 (*Phẩm Đề Bà Đạt Đa, thứ 12*)
14. Trường Ca Pháp Hoa 13 (*Phẩm Trì, thứ 13*)
15. Trường Ca Pháp Hoa 14 (*Phẩm An Lạc Hạnh, thứ 14*)
16. Trường Ca Pháp Hoa 15 (*Phẩm Tùng Địa đồng xuất, thứ 15*)
17. Trường Ca Pháp Hoa 16 (*Phẩm Như Lai thọ lượng, thứ 16*)
18. Trường Ca Pháp Hoa 17 (*Phẩm Phân biệt Công đức, thứ 17*)
19. Trường Ca Pháp Hoa 18 (*Phẩm Tùy Hỷ Công đức, thứ 18*)
20. Trường Ca Pháp Hoa 19 (*Phẩm Pháp sư Công đức, thứ 19*)
21. Trường Ca Pháp Hoa 20 (*Phẩm Thường bất khinh Bồ Tát, thứ 20*)
22. Trường Ca Pháp Hoa 21 (*Phẩm Như Lai Thần Lực, thứ 21*)
23. Trường Ca Pháp Hoa 22 (*Phẩm Chúc Lụy, thứ 22*)
24. Trường Ca Pháp Hoa 23 (*Phẩm Dược Vương Bồ Tát Bốn Sự, thứ 23*)
25. Trường Ca Pháp Hoa 24 (*Phẩm Diệu Âm Bồ Tát, thứ 24*)
26. Trường Ca Pháp Hoa 25 (*Phẩm Quán Thế Âm Bồ Tát, thứ 25*)
27. Trường Ca Pháp Hoa 26 (*Phẩm Đà La Ni, thứ 26*)
28. Trường Ca Pháp Hoa 27 (*Phẩm Diệu Trang Nghiêm Vương Bốn Sự, thứ 27*)
29. Trường Ca Pháp Hoa 28 (*Phẩm Phổ Hiền Bồ Tát Khuyến Phát, thứ 28*)
30. Trường Ca Pháp Hoa 30 (*Hồi hướng công đức - Tác giả xin kết*)
31. Trao lại cho em
32. Ân Phụ Mẫu Tiên Rồng
33. Thương Người Miền Trung
34. Cát bụi hoen mờ
35. Thế à!
36. Quán Âm Thị Kính Việt Nam 1
37. Quán Âm Thị Kính Việt Nam 2
38. Mấy cuộc phù sinh
39. Con tàu quê hương
40. Con tàu tha phương
41. Đừng tan tro bụi tâm hồn
42. Biên Hòa - Chợ Quán xác xơ
43. Ai thương Thầy Chùa
44. Nhớ chuyện Vân Tiên
45. Giấc ngủ quê hương (*)

46. Như cánh chim bay
47. Vọng cố hương
48. Tiếng vọng núi rừng
49. Thương cội tùng già
50. Ai Vua, ai Cọp!
51. “Quê hương thứ hai” nghe nhức lăm!
52. Diu dặt vào Nhà Như Lai
53. Đạo Pháp và Dân Tộc
54. Ba nghiệp thanh tịnh
55. Ngưỡng vọng hành trạng Ngài Nhật Liên
56. Tiễn Người thăm lại nhà xưa
57. Tiễn bước về Tây
58. Thương lấy Haiti
59. Việt Nam dân tộc anh hùng
60. Ba mươi lăm năm
61. Quán trọ vô thường
62. Biết thương Cha Mẹ
63. Quê hương yêu dấu
64. Nhớ mãi Tình Quê
65. Một tiếng Tình Quê
66. Chiêu hồn Lịch Sử
67. Từ tạ Song Đường
68. Không sao đánh đổi Tình Quê
69. Thăm cánh hoa này
70. Hoa Sen tám cánh
71. Sống đi, đừng hỏi!
72. Ca ngợi quê hương
73. Em tôi thường hỏi
74. Tô thăm giang sơn
75. Hùng ca Sông Núi
76. Tuyệt thế sơn hà
77. Đầy bãi thuận mâu
78. Dựa lưng cỡi chết
79. Cuộc lữ hành
80. Ta mãi thiên thu
81. Lại mình với ta
82. Mang kiếp gió sương
83. Cảnh hoa dâng Cha Mẹ
84. Tuổi Trẻ Phật Giáo
85. Đất Tổ, Quê Cha
86. Gia tài của Mẹ
87. Ngàn năm Thăng Long
88. Tình Quê sống mãi
89. Không bao giờ bỏ cuộc
90. Một đời chưa trọn
91. Tìm một bóng hình
92. Tìm em từ thuở ban sơ

93. Ta đi tìm em
 94. Nước Non Nhà
 95. Non nước hữu tình
 96. Nước Việt dẫu yêu
 97. Ấm lạnh tình quê
 98. Quyền thiêng liêng tối thượng
 99. Bảo tồn sông núi
 100. Dư đồ Tổ Quốc
-

Ca ngợi Kinh Pháp Hoa 00 (Tác giả xin mở)

“Hơn sáu muôn lời thành bảy cuốn
Rộng chứa đựng vô biên nghĩa mầu
Trong cổ, nước cam lồ rịn nhuận
Trong miệng, chất đề hồ nhỏ mát
Bên răng, ngọc trắng tuôn xá lợi
Trên lưỡi, sen hồng phóng hào quang
Dầu cho, tạo tội hơn núi cả
Chẳng nhọc, Diệu Pháp vài ba hàng”

“Phật Pháp cao siêu ý thâm sâu
Trăm ngàn muôn kiếp biết tìm đâu
Con nay nghe thấy xin ca tụng
Nguyện tỏ Như Lai nghĩa nhiệm mầu”

Bước vào nhà Như Lai
Mặc chiếc áo Như Lai
Ăn cơm của Như Lai
Nói chuyện của Như Lai

Vào nhà Như Lai
Mặc áo Như Lai
Ăn cơm Như Lai
Nói chuyện Như Lai

Pháp Hoa vi diệu khôn lường
Ba đời Chư Phật tán dương
Chúng sanh thành tâm quy ngưỡng
Ánh trắng dẫn lối đưa đường

Con đường thẳng đến Như Lai
Pháp Hoa không luận dong dài
Pháp Hoa là vua các pháp
Phật Thừa chỉ một không hai

Nam Mô Pháp Hoa Hội
Nam Mô Pháp Hoa Hội Thượng Phật
Pháp Hoa Hội Thượng Phật Bồ Tát Ma Ha Tát.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 01 **(Phẩm Tựa, thứ nhất)**

Mười phương Chư Phật trong quá khứ
Mười phương Chư Phật thời hiện tại
Mười phương Chư Phật trong tương lai
Truyền tiếp nhau và thị hiện ra đời
Chỉ vì, một đại sự nhân duyên duy nhất
Bao trùm trời đất
Vũ trụ bao la
Pháp giới hằng sa
Không ngoài Tri Kiến Phật
Tại Núi Kỳ Xà Quật
Đẹp thay Vương Xá Thành
Đại chúng hơn số ngàn
Bồ Tát hơn số muôn
Thiên nhơn hơn số ức
Đức Thế Tôn Quyền Giáo chân thật
Dùng phương tiện chuyển xe Ba Thừa
Như ngàn mây hội tụ đổ mưa
Cả trời đất nhờ mưa (ơn) pháp vũ
Đây là chuyển xe nhỏ
Đây là chuyển xe vừa
Đây là chuyển xe lớn
Ba chuyển xe là một
Khai mở Phật Tri Kiến
Giải bày Phật Tri Kiến
Tỏ ngộ Phật Tri Kiến
Chúng nhập Phật Tri Kiến
Khi nói ngàn vạn tiếng
Ngưng bật, dứt âm thanh
Đâu là bóng là hình
« Minh với ta tuy hai mà một »
Ta với mình không một không hai
Tiếng chuông tỉnh thức ngân dài
Linh Sơn vi diệu phương đài Linh Sơn.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 02 (Phẩm Phương Tiện, thứ hai)

Đẹp thay, hai tiếng Pháp Hoa
Như Lai điều ngự Liên tòa
Đất trời sáu lần rung chuyển
Hương về Diệu Pháp Liên Hoa

Nhiệm mầu Bản giác diệu tâm
Sáng hơn ánh sáng trăng rằm
Thanh hơn trắng thanh mười sáu
Tam Thừa vận chuyển pháp luân

Phật tri kiến Phật khôn lường
Ba đời Chư Phật mười phương
Xuất Thánh lâm phạm Giáng Thế
Mở ra duy nhất một đường

Đường đi ngàn vạn lối
Nẻo đến chỉ một phương
Chúng ngộ lý chơn thường
Phá tan màn tấm tối

Vì chúng sanh mê muội
Vì sinh tử trầm luân
Vì biển khổ mênh mông
Quên thuyền từ bát nhã

Linh Sơn mở hội Pháp Hoa
Hoa sen diệu pháp kết tòa
Đuốc tuệ soi đường mở lối
Mười phương ba cõi gần xa

Năm châu bốn biển một nhà
Không phân chủng tộc màu da
Trí tuệ vượt tầm pháp giới
Tuyệt vời Hải hội Pháp Hoa

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 03 (Phẩm Thí Dụ, thứ ba)

Tội thay, này ông Trưởng giả
Ở trong nhà lửa mà chi

Các con của ông còn nhỏ
Làm sao hiểu biết được gì

Nhà lửa tam đồ bát nạn
Nhà lửa sinh tử tử sinh
Tan hợp hợp tan, thất tán
Biết đâu tìm lại bóng hình

Ngọn lửa vô thường đã cháy
Đốt tan vô thi đến giờ
Ngọn lửa vô thường đang cháy
Đốt tan cho đến vô chung

Sá gì nhà cao cửa rộng
Có chi của cải dư thừa
Một mai vô thường thăm viếng
Nổi chìm bong bóng giọt mưa

Này, ta có xe dê
Này, ta có xe hươu
Này, ta có xe trâu
Các con muốn xe nào
Ta cho con xe đó

Đây, là cỗ xe nhỏ
Đây, là cỗ xe trung
Đây, là cỗ xe lớn
Xe nào cũng là xe
Ta cho con tất cả

Thoát ra căn nhà lửa
Thoát khỏi biển trầm mê
Từ nay có đường về
Ta đâu lo gì nữa

Phật thương chúng sanh như con nhỏ
Phật quý chúng sanh như trẻ thơ
Các con ơi, đừng có chân chờ
Hãy mau mau lên đường giác ngộ

Xe Tam Thừa thên thang rộng mở
Các con ơi, ta chở con đi
Pháp Hoa Diệu Pháp huyền vi
Pháp Hoa Diệu Pháp từ bi độ đời.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 04

(Phẩm Tín Giải, thứ tư)

Ta là người cùng tử đi hoang
Đi lang thang trên những lối mòn
Đi lang thang không nhà không cửa
Sống lạc loài, gian khổ, héo hon

Ta là người cùng tử bơ vơ
Đi lang thang từ đó đến giờ
Không người thân, không cha không mẹ
Sống đại khờ như kẻ ngu ngơ

Ta là người cùng tử cô đơn
Đòn đứt dây, hỏi nữa chi đòn
Vọng không vang, không âm không tiếng
Sống tro vợ quán trọ vô thường

Ta là người cùng tử phiêu du
Đi lang thang muôn kiếp mịt mù
Không có ai ba đường sáu nẻo
Hỏi đất trời, còn mấy thiên thu

Ta là người không có hôm qua
Không hôm nay, không những ngày mai
Không mái ấm nhà tranh bếp lửa
Hỏi cuộc đời, nào có chi ai

Ta là người không biết tuổi thơ
Không một ai từ đó đến giờ
Không anh em, không cha không mẹ
Sống một đời, một kiếp bơ vơ

Đâu ngờ nhà ta giàu có
Đâu ngờ trưởng giả cao sang
Đường đất lối mòn nho nhỏ
Bước ra con đường cái quan

Phải không, nhà xưa ta đó
Ô kìa, lối ngõ đi về
Mở mắt, nhìn ra cho rõ
Còn chi mong nữa ước thề

Thôi rồi, kiếp sống bơ vơ
Ta, trang công tử khôi ngô
Đẹp như sen vàng cao quý

Trở bông, Diệu Pháp Liên Hoa

Thôi rồi, một kiếp không nhà
Hát lên ngàn vạn câu ca
Cung đàn hòa âm trời khúc
Hát mừng Diệu Pháp Liên Hoa.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 05 **(Phẩm Dược Thảo Dụ, thứ 5)**

Ta là đấng Như Lai
Ứng cúng, Chánh biến tri
Minh hạnh túc, Thiện thế
Thế gian giải, Vô thượng sĩ
Điêu ngự, Trượng phu
Thiên nhơn Sư, Phật Thế Tôn

Thân Phật là thân kim cương
Trí Phật là trí kim sắc
Lời Phật là lời chân lý
Nói ra từ miệng vàng

Như pháp vũ mưa ngàn
Thấm nhuần cây lớn nhỏ
Như vàng trắng sáng tỏa
Chiếu rọi khắp trần gian

Như vàng thái dương lên
Trái nắng vàng tươi đẹp
Tung ra khung cửa hẹp
Rộng khắp chốn hải hồ

Dù đồng ruộng, sông khô
Hay núi rừng biển cả
Không sang giàu nghèo khó
Không học vị thấp hèn

Khi được tuệ soi đèn
Đều nhờ ơn tế độ
Tri Kiến Phật là thế
Pháp Hoa Hội hiển bày

Từ quá khứ đến nay
Tới ngàn sau không đổi

Nam Mô Pháp Hoa Hội
Nam Mô Pháp Hoa Hội
Thượng Phật Bồ Tát Ma Ha Tát.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 06 **(Phẩm Thọ Ký, thứ 6)**

Hạnh phúc thay, Ngài Ma Ha Ca Diếp
Diễm phúc thay, Bồ tát Mục Kiền Liên
Cao thượng thay, Ngài đại Ca Chiên Diên
Cao quý thay, Tu Bồ Đề tôn giả

Chính Đức Phật đã tuyên dương thọ ký
Vô lượng kiếp sau, giác hạnh viên toàn
Công đức lợi tha bảo mãn vương tròn
Phật Pháp, chân như, tràn đầy chơn thể

Đâu đâu nguồn vô thỉ
Đâu tận đáy vô chung
Soi biển tuệ vô cùng
Chiếu mười phương ba cõi

Đâu tam đồ bát nạn
Đâu sáu nẻo luân hồi
Nhất tâm, chỉ một thời
Dứt hăng sa pháp giới

Chấp tay đánh lễ Ngài Mục Liên, Ca Diếp
Chấp tay xưng tán Ngài Chiên Diên, Bồ Đề
Tất cả chúng sanh, từ nay đã có đường về
Căn nhà xưa đã từ lâu bỏ ngõ

Đấng Cha Lành đang đợi chờ ta đó
Một đàn con, trầm biển đục đi hoang
Nhưng trong lòng vẫn ẩn hiện dấu son
Khơi bắc lửa ngọn đèn tâm bừng sáng

Vượt núi cả, đèo cao, ghềnh láng
Vượt sông mê, bến hẹn, kinh cầu
Đêm đêm về, xin thấp ánh hỏa châu
Dâng trước thềm, đèn ơn Vô Thượng Giác.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 07

(Phẩm Hóa Thành Dụ, thứ 7)

Mau lên sắp đến Hóa Thành
Mười sáu Vương Tử an lành Pháp vương
Mỗi vị Hóa Phật một phương
Trăm nơi, ngàn cõi, vạn đường độ sinh
Soi gương, ngõ bóng là mình
Lià gương, tìm bóng hỏi mình là ai
Sao Hôm chờ đợi Sao Mai
Màn đêm biến mất phơi đài xa xôi

Thương không con lạc đà
Giữa sa mạc trụt trời
Thần thờ đi đi mãi
Về cuối nẻo chân trời

Chùng như lá dâm chồi
Đồng xanh non ngọn cỏ
Đang đợi chờ người đó
Lạc đà mõi mòn trông

Hễ có biển, phải có sông
Hễ có núi, phải có đồi
Thần thờ bên bờ suối
Ngơ ngẩn con nai vàng

Hóa Thành, Thành Hóa mộng mơ
Khi đi đến đó, ai ngờ thế đâu
Hóa Thành, sao lại tìm cầu
Còn kia Bảo Sở, bảo châu liên đài
Sáng rồi, sao đợi ban mai
Hỏi thêm tiếng nữa, khện vải hèo nghe
Sáng rồi, sao đợi ban mai
Hỏi thêm tiếng nữa, khện vải hèo nghe !

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 08

(Phẩm Ngũ bá Đệ tử Thọ Ký, thứ 8)

Hóa Thành Dụ, trông ly kỳ thế ấy
Khi đến nơi, đom đóm giữa hư không
Khi có mưa, bong bóng nước lông bông
Con mưa tạnh, tìm đâu bong bóng nữa

Từ Hóa Thành, nhận chân ra Bảo Sở
Năm trăm vị La Hán mỉm miệng cười
Khi Đức Phật đưa lên cánh hoa tươi
Ngài Ca Diếp nở trên môi hàm tiếu

Biển tuệ Phật, dùng trí làm sao hiểu
Rùa không lông, soi rọi kính hiển vi
Thỏ không sừng, mờ mắt mãi tìm đi
N như người mù sờ voi đâu có khác

Con dã tràng se mình trên bờ cát
Cả cuộc đời lằm lũi kiếp không nhà
Sớm ban mai như trái thắm sương sa
Nắng lên cao treo đầu cây ngọn cỏ

A La Hán đã nhận chân từ đó
Phật bản hoài thọ ký Tánh Như Lai
Từ Hóa Thành, kết Bảo Sở phương đài
Vi vi diệu Đấng Pháp Vương Vô Thượng

Đầu nguồn không vương
Cuối ngọn không vương
Ngộ lý chơn thường
Nhờ ơn Pháp Hội

Pháp Hoa diệu vợi
Linh Sơn tuyệt kỳ
Đạo lý huyền vi
Ngàn năm soi sáng.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 09 **(Thọ học, Vô học Nhơn Ký, thứ 9)**

« Tu, mà không học là tu mù
Học, mà không tu chính là đấy sách »
« Y kinh giải nghĩa, Tam Thế Phật oan
Lià kinh nhất tự, tức thành ma thuyết »

Học mà vô học, tức không còn gì học nữa
Học mà có học, học mãi sẽ không xong
N như vòng tròn, mà còn vẽ cong cong
Sẽ không thấy vòng tròn nằm đâu cả

Vòng tròn kín, cần chi mà vẽ nữa
Ai vẽ lên, chẳng khác đem ra đồ
Hãy nhìn kia, có một cánh hoa khô
Chất tươi đâu, mà hé cười chớm nở

Tự nhiên, hương hữu xạ
Vô xạ, tìm đâu hương
Dù phết phấn thoa son
Phập phù bay trước gió

Khi đã về trước ngõ
Sao lại hỏi tìm nhà
Còn xuôi ngược đường xa
Biết nơi nào sẽ đến

Hàng Vô Học, đều dự vào Bạc Thánh
Hàng Hữu Học, còn đứng ngoài cửa thôi
Khách lãng du, thêm hàng giậu hàng rào
Cũng chỉ bởi đèn tâm chưa tỏ ngộ

Khổ gì khổ, bởi trầm luân trong đó
Thoát ra rồi, cái khổ đâu đưa xem
Bức màn che, một khi kéo khỏi thêm
Bừng mắt tuệ trùm trời cao biển rộng.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 10 **(Phẩm Pháp Sư, thứ 10)**

Pháp Sư khi nói pháp
Phải vào nhà Như Lai
Mặc chiếc áo Như Lai
Ngồi pháp tọa Như Lai

Nhà Như Lai, là đức từ bi
Áo Như Lai, là áo nhẫn nhục
Tòa Như Lai, là vô vị vô cầu

Tri kiến Phật, biến tuệ thâm sâu
Đâu phải đèn dầu, hay đom đóm nhỏ

Anh muốn có Phật tuệ
Chị muốn thấy Phật thân
Em muốn đón Phật thừa
Nhờ Pháp Hoa Hải Hội

Đỉnh Linh Sơn, điệu âm vượt ba cõi
Núi Linh Thứu, Pháp Phật vượt phương ngàn
Mỗi chúng sanh, đều là Phật sẽ thành
Bởi đều có thường chơn, chân thật tánh

Pháp Hoa, ai nói ra một tiếng
Pháp Hoa, ai lắng nghe một câu
Như dòng sông bắc nhịp cầu kiều
Đi đi khắp trường giang đại hải

Đầu ghềnh quan ải
Cuối ngõ thênh thang
Gieo rất đạo vàng
Đài sen thơm ngát

Thần tiên cõi hạc
Tứ Thánh đường về
Một bước Tào Khê
Hoa Nghiêm pháp giới.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 11 **(Phẩm Hiện Bảo Tháp, thứ 11)**

Phật Đa Bảo, đã nhập Niết bàn vô lượng kiếp
Nghe Pháp Hoa, Ngài cũng hiện Pháp thân
Bảo Tháp kia, phương tiện nói, ân cần
Pháp thân Phật, vốn bất sanh bất diệt

Phật pháp thân, luôn thường hằng chân thật
Thể như thế, tánh như thế, biết không
Tướng như thế, dụng như thế tương đồng
Ta ca hát trên dòng sông bất nhị

Bên này sông, thuyền ai chờ ai đợi
Bên kia sông, bến cũ đợi con đò
Khách lên thuyền, xin cứ bước lên cho
Ta đưa khách đi về sông bến cũ

Xin đánh lễ Đấng Cha Lành Điều Ngự
Xin chân thành xưng tán Đức Pháp vương
Chúng con đi trên con thuyền thanh lương
Thuyền bát nhã, đưa người qua biển khổ

Phật Đa Bảo, nhường nửa tòa pháp tọa
Cùng nhau ngồi, Đức Giáo chủ Thích Ca
Hai Đức Thế Tôn, chung một mái nhà
Vô lượng vô biên, hằng sa Thánh Chúng

Hiện bảo tháp, là pháp thân bất diệt
Hiện pháp tòa, là thân lực Như Lai
Nói pháp âm, là Pháp Phật không hai
Độ độ tận chúng sanh, nhập Tỳ Lô Tánh Hải.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 12 **(Phẩm Đề Bà Đạt Đa, thứ 12)**

Đề Bà Đạt Đa, với Thích Ca tuy hai mà một
Thích Ca với Đề Bà Đạt Đa, tuy một mà hai
Kiếp này, có mặt trong đời
Thật ra, đã có muôn đời kiếp xưa
Nói một, chưa trọn biết chưa
Bảo hai, chưa vẹn, rằng thừa đó nghe
Còn kia, Long Nữ nữa hè
Hiện ra chân thật, rằng e quá chùng
Bởi không biết thì đừng có hỏi
Khi biết rồi, còn hỏi nữa chi
Nói sao, nghe lạ rứa hi
Biết không không biết, cái gì biết không
Trong cái dị, có cái đồng, ai biết
Trong cái đồng, có cái dị, ai hay
Nghe không tiếng vỗ bàn tay
Không còn vỗ nữa bàn tay vẫn còn
Mở ra thêm một triện son
Tặng thêm dấu ấn tròn vuông vuông tròn
Đề Bà lên núi tìm non
Thích Ca đứng đợi bên hòn Tào Khê
Đưa thêm Long Nữ trở về
Chúng sanh Phật tánh đề huề Như Lai.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 13 **(Phẩm Trì, thứ 13)**

Kiều Đàm, Di mẫu thuở xa xưa
Khi Phật sinh ra, sao thế hè

Hoàng hậu Ma Gia đà khuấy bóng
Bà thay thế Mẹ, nuôi con thơ

Gia Du « thiếu phụ » nữa thì sao
Nguyệt lão se tơ khá vụng (về) nào
Thế tử La Hầu vừa có mặt
Đạt Đa đêm tối bỏ hoàng trào

Trần thế phiêu du đâu phải nhà
Vua Cha Tịnh Phạn lại băng hà
Phật về hầu lễ lo tang chế
Rồi Phật cũng đi chẳng xót xa

Thái tử Hầu La cũng xuất gia
Thời gian thấm thoát mộng can qua
Vô thường quán trọ còn chi nữa
Xuất giá xuất gia, xuất thế à

Đàm Di phát nguyện xin đi tu
Phật chẳng nói năng chẳng ậm ừ
Thấy vậy A Nan lòng trắc ẩn
Ba lần thưa thỉnh, Phật im ru

Kiều Đàm hòa nước mắt Gia Du
Phật cảm thương như chiếc lá thu
Ni giới nay cho hòa đại chúng
Đạo màu nhiệm thể với thiên thu

Nói thêm chút nữa kéo sanh nghi
Phật với Gia Du chẳng vết gì
Nguyện ước cùng sanh cùng tế độ
Chứ không oan trái nợ thê nhi

Xuất gia xuất thế khó khôn lường
Cắt ái từ thân, cắt tóc luôn
Cắt cả tam đồ và bát nạn
Con thuyền bát nhã thật thanh lương

Đến khi thọ ký, ngóng trông lòng
Long Nữ qua cầu, mình sẽ xong
Phật tánh Phật tâm, tri kiến Phật
Trời xanh mây trắng mãi thông dong

Đức Phật tuyên dương nói một lời
Kiều Đàm, Dì mẫu của ta ơi
Gia Du, Ni trưởng kia cũng thế
Thọ ký cùng nhau ráng cứu đời

Ca hát vạ lời Đức Thích Ca
Đạo mầu chân thật, chính là nhà
Đường về đã biết còn tay chỉ
Ni giới hành trì đẹp thế a.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 14 **(Phẩm An Lạc Hạnh, thứ 14)**

Người tu, giới luật tinh nghiêm
Trần sa biển mắt, não phiền tiêu tan
Hiểu thông sự lý rõ ràng
Trùng trùng duyên khởi trên đàng ta đi
Thượng hoằng Phật Đạo vô nghi
Hạ hoằng pháp giới từ bi độ đời
“Nơi nào cần chúng ta đến
Nơi nào gọi chúng ta đi
Không quân gian nguy
Không màng khó nhọc”
Dù phải trải đến muôn ngàn gian khổ
Dù hát câu băng vạ lý qua đèo
Đi qua tận cuối xóm nghèo
Đi về tận chốn vùng sâu mưa rừng
Đi qua thôn dã ruộng đồng
Đi về vùng thấp mặn nồng phèn chua
Không vì thành thị gió lửa
Bèo tan mây độ, bọt xua mây thời
Đầm lầy nước đọng lở bồi
Sen vàng từ đó đâm chồi trở bông
Bùn theo nước đổ trôi sông
Gần bùn mà chẳng chút trông mùi bùn
Nơi nào cần chúng ta đến
Nơi nào gọi chúng ta đi
Đó là đạo huyền vi
Đó là đời phụng sự
Không ngã nhân bỉ thử
Bình đẳng tánh Như Lai
Hoa sen kết liên đài
Bảo Thành Vô Thượng Giác.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 15

(Phẩm Tùng Địa Đông Xuất, thứ 15)

Kinh Pháp Hoa, là vua của các kinh
Lý Pháp Hoa, là vua của các Pháp
Nên hằng hà sa số Chư Bồ Tát
Khắp mười phương vân tập xin hộ trì

Đức Như Lai, vốn vô lượng từ bi
Thiện nam tử, các ông lo chi rứa
Cõi Ta Bà, ba ngàn thế giới tùng địa
Đất nứt ra, Chư Bồ Tát hóa thân

Kéo nhau trùng trùng, điệp điệp thênh thang
Dùng Phật Nhãn, không làm sao kể xiết
Vô Sư Trí, Vô Sư Trí, diễm tuyệt
Hữu Sư Trí, Hữu Sư Trí, kẹt rồi

Chư Bồ Tát từ phương xa
Không sao thốt nên lời
Chư Bồ Tát cõi Ta Bà
Ấn tâm, ấn tâm địa

Bảo rằng có, kiếm một người không có
Bảo rằng không, pháp giới vốn rộng không
« Nhìn xem bóng nguyệt dòng sông
Nào hay có có không không là gì »
Nhìn xem vũ trụ li ti
Nhét trong hạt cải, chưa vì là sao
Nhìn xem vũ trụ thấp cao
Chân lông chui tọt, thế nào mà chi

Lành thay Ta Bà Tùng Địa
Lành thay Bồ Tát dũng xuất
Pháp Hoa, diệu pháp bậc nhất
Pháp Hoa, diệu pháp vô nghì

Vô chung vô thi mất đi
Nụ hoa hàm tiếu từ bi hiển bày
Hoa Đàm một đóa trên tay
Thong dong tự tại tháng ngày tiêu dao
Cao hơn núi cả Diệu Cao
A Tỳ đầu thấp, ai nào biết chưa ?

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 16

(Phẩm Như Lai Thọ Lượng, thứ 16)

Như Lai Thọ Lượng không cùng
Vô thí biến mất, vô chung vẫn còn
Như Lai Thọ Lượng càn khôn
Bao trùm vũ trụ chưa lờn hằng sa
Số nhân, số cộng thua xa
Lũy thừa, cấp số những là thắm sâu
Như Lai Thọ Lượng nhiệm mầu
Ba ngàn thế giới trên đầu chân lông
Như Lai Thọ Lượng vô cùng
Lông rùa sừng thỏ nhét trong mộng đào
Vượt qua đôi đũa chiêm bao
Kìa xem trước mặt cây đào trở bông
Vượt qua vĩ tuyến chắn đường
Xuyên qua kinh tuyến chơn thường trình nguyên
Vốn không có một con thuyền
Vào ra bốn biển con thuyền tinh anh
Kìa xem chiếc lá lia cành
Lá non non lá, cây xanh xanh rừng
Kìa xem những cánh đồng vàng
Mạ non non mạ, lúa vàng vàng ươm
Như Lai Thọ Lượng khôn lường
Như Lai Thọ Lượng khôn lường Như Lai.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 17

(Phẩm Phân Biệt Công Đức, thứ 17)

Này A Dật Đa, hãy nghe ta nói
Người trì Kinh Pháp Hoa công đức vô lường
Là pháp vô lậu, trùm khắp mười phương
Còn pháp hữu lậu, vào ra ba cõi

Ví có Trưởng giả, đem bạc vàng châu báu
Ví có đại gia, đem hiến cả của tiền
Công đức kia, chỉ hưởng được nhơn thiên
Không thể sánh, người nhập Tri kiến Phật

Kinh Pháp Hoa, lại là Kinh bậc nhất
Trì Kinh Pháp Hoa, là trì huệ mạng Như Lai
Thông quá khứ, xuyên hiện tại, suốt tương lai
Đèn giải thoát soi mười phương thế giới

Người trì Kinh Pháp Hoa, công đức bậc nhất

Phật Pháp Thân màu nhiệm, không giảm không tăng
Không lớn không nhỏ, không đục không trong
Không những gì của trần gian so sánh được

Người trì Kinh Pháp Hoa, công đức tuyệt thể
Là kiến lập đạo tràng ba cõi sáu đường
Là pháp âm bất tuyệt trăm hướng ngàn phương
Hạt giống Bồ Đề lưu truyền không chấm dứt

Núi Tu Di, cao nhất trong các núi
Kinh Pháp Hoa, vi diệu nhất trong các kinh
Không cần bóng, cũng đã thấy được hình
Không cần gương, chiếu rạng ngời chơn thể

Chư Thiên nghe, trong lòng vui không tả
Dem hoa trời rải cúng khắp trần gian
Dem nhạc trời hòa điệu khắp ba ngàn
Xin cúng dường Thế Tôn Vô Thượng Giác

Bảy chúng đệ tử, hết rồi mùa hạ
Không mùa thu, cũng chẳng có mùa đông
Sống Lạc Bang, cần chi nữa Mùa Xuân
Tâm thánh thoát an bình Vi Diệu Pháp.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 18 **(Phẩm Tùy Hỷ Công Đức, thứ 18)**

Phẩm Tùy hỷ Công Đức
Thật thù thắng không lường
Pháp Hoa Diệu Pháp Vương
Bất thuyết, bất khả thuyết

Phẩm Tùy Hỷ siêu tuyệt
Thật bất khả tư nghì
Một niệm hỷ, tùy nghi
Bao trùm lên tất cả

Người nghe lần thứ nhất
Đến người thứ năm mươi
Cho đến vạn mười mười
Công đức kia vẫn thể

Xanh non mầm lá mạ
Vàng ươm cánh đồng vàng

Thanh thoát ánh trắng ngàn
Trăng thanh trắng mười sáu

Không còn kia bờ giậu
Không còn nợ hàng rào
Lay động cả trăng sao
Rung ngân hà xao xuyên

Anh, tùy hỷ một tiếng
Chị, tùy hỷ một lời
Em, nhoẻn miệng mỉm cười
Gắn Pháp Hoa hàm tiếu

Em, người em nhỏ xíu
Chị, người chị lớn khôn
Anh, ngựa lý chân bon
Tôi, hát ca đồng nội

Đều nhờ ơn Pháp gọi
Đều tắm pháp mưa nhuần
Nhẹ như tiếng chuông ngân
Rong thuyền du Diệu Pháp.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 19 (Phẩm Pháp Sư Công Đức, thứ 19)

Này, Thường Tinh Tấn Bồ Tát, hãy lắng nghe
Nay, nhân duyên hội đủ, ta nói thật nè
Nói hôm nay, sẽ không thêm một lần nói nữa

Các chúng đệ tử con ơi, nghe cho rõ
Nghe, để rồi thọ trì, giảng giải thâm sâu
Và truyền lưu đến tận ngàn sau
Không suy suyển, không dễ duôi, mai một

Các con hãy thọ trì cho nghiêm mật
Nói, nghe, giảng dạy, truyền tụng Pháp Hoa
Còn hơn xây đến chín đọt phù đồ
Bởi lục căn, tinh thông xuyên pháp giới

Mắt thanh tịnh, thấy những gì không thể thấy
Tai thanh tịnh, nghe những gì không thể nghe
Mũi thanh tịnh, ngửi những gì không thể ngửi
Miệng thanh tịnh, nói một lời rung động thiên thu

Thân thanh tịnh, ba ngàn thế giới trống rỗng
Ý thanh tịnh, hiểu rõ vạn pháp nhân duyên
Tri Pháp Hoa, sẽ không cần phi thuyền
Xuyên vũ trụ, trong sát na hơi thở

Khi đã gọi, là Pháp Sư Công Đức
Bồi thâm sâu uyên áo Kinh Pháp Hoa
Như Sen vàng, đỏ, trắng, xanh, kết đại Liên Tòa
Tam Thế Phật hiện pháp thân thường trụ

Gom pháp giới, vo tròn trong một chữ
Gom vũ trụ, nhẹ hững trên bàn tay
Các con ơi, cần chi nữa ban ngày
Vì không còn hoàng hôn và đêm tối.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 20 (Phẩm Thường Bất Khinh Bồ Tát, thứ 20)

Thường Bất Khinh Bồ Tát, lạ kỳ thay
Gặp ai ai, cũng chấp tay xá dài
Tôi không dám khinh quý ngài
Vì quý ngài mai sau sẽ thành Phật

Thường Bất Khinh Bồ Tát, kỳ dị thay
Thân như cùng tử, không có đêm ngày
Nhưng gặp ai, cũng xung dương đánh lễ
Không dám khinh quý ngài, vì mai sau thành Phật

Thời cận đại, có Tế Diên Hòa Thượng
Đóng phim, lên ảnh, báo chí, truyền hình
Nam nữ lão ấu chăm chú nghe xem
Và ca tụng Phật Tế Công bất tuyệt

Thường Bất Khinh siêu nhiên hơn ai biết
Chính là tiền thân của Đức Phật Thích Ca
Vô lượng kiếp cúng dường diệu lý Phật Đà
Mang diệu hạnh: vô tâm, vô tướng, vô tác

Tôi không dám khinh quý ngài, như nốt nhạc
Nhạc du dương không cần khảy cung đàn
Không nhạc sĩ ca sĩ, vẫn nghe tiếng vang vang
Mọi giai điệu tuyệt vời, như xuất thần nhập thánh

Thường Bất Khinh an trụ tâm diệu tánh
Nhập Tỳ Lô Tánh Hải, hát Huyền Môn
Hoa Nghiêm ngân, trùng trùng Hoa Tạng khắc son
Hoa pháp giới trùng trùng hòa vang trong diệu hữu

Thường Bất Khinh, chúng con xin nương tựa
Xin noi gương, đức độ nhũ thanh lương
Mỗi chúng sanh, có Phật tánh, tinh tường
Cùng trân trọng sen vàng, chưa chớm nở.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 21 (Phẩm Như Lai Thần Lực, thứ 21)

Phật Pháp Thân, thường hằng, siêu sinh diệt
Thân Pháp Phật, thường hằng, siêu diệt sinh
Tinh anh, tinh thể, tinh chất, nguyên trình
Thần Lực Như Lai, bất khả, bất thuyết

Lực Như Lai, phi thuyền kia xa tít
Thần Như Lai, điện ảnh kia phai mờ
Như người mẹ, trên tay, bồng đứa con thơ
Như người cha dắt diu đàn con bé nhỏ

Không hiển vi, , hiển mật, kính siêu, kính lúp
Không vi âm, vi tính, mạng nhện, tinh kỳ
Thần Lực Như Lai, bất khả tư nghì
Vượt thời gian, băng không gian, bao trùm vũ trụ

Dùng thần lực, gom chúng sanh,
không đầy căn nhà nhỏ
Siêu thần lực, đưa chúng sanh,
vượt tam thế mười phương
Tỏa thần lực, đưa chúng sanh đi,
không vướng ngọn cỏ đầu sương
Phóng thần lực, đưa chúng sanh về,
căn nhà xưa vẫn còn nguyên vẹn

Ta vẫn còn đây, bên dòng Sông Trẹm
Ta vẫn còn đây, bến cũ Hương Giang
Em đứng kia chi, cửa ngõ Nam Quan
Anh đợi đây chi, Cà Mau cuối Mũi

Khách tha phương, như con thuyền viễn xứ
Bến đò ngang, ta đón khách đưa về

Quán trọ ngàn năm, nhân thế đê mê
Các con hỡi, mau mau về Ta đợi

Thần Lực Như Lai, vô thí, chưa từng khởi
Như Lai Thần Lực, vô chung, đóng cửa rồi
Siêu âm thanh chưa kịp phát ra lời
Đức Như Lai đã bật thình biến mất

Đó, mới gọi là Như Lai Thần Lực
Đó, mới gọi là Thần Lực Như Lai
Không có một, mà cũng không có hai
Siêu siêu thế, tốt cùng, siêu siêu thế.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 22 (Phẩm Chúc Lụy, thứ 22)

Gia tài Chư Phật xưa nay
Thế Tôn ân đức sâu dày
Tận tường khuyên răn chỉ bảo
Khai, thị, ngộ, nhập, đẹp thay

Mười phương Chư Phật bản hoài
Thương như con nhỏ trên tay
Nâng niu, chặt chiu, gìn giữ
Hôm nay đến tận ngày mai

Thích Ca, Đa Bảo chung tòa
Đại thừa Diệu Pháp Liên Hoa
Mười phương Thánh Tăng câu hội
Nhơn Thiên, Tứ Chúng đều nhờ

Các con muốn báo Phật Ân
Pháp Hoa trì tụng chuyên cần
Lục độ hóa duyên vạn hạnh
Chúng sanh vui sống an lành

Thân Phật là thân kim cương
Pháp Phật là pháp kim tương
Trí Phật là trí kim sắc
Thì Đạo Phật là Đạo Vàng

Dù cho đổi cả trần gian
Dù cho đổi cả bạc vàng
Không tìm đâu ra châu báu

Cho bằng Diệu Pháp ngân vang

Dù cho đời cả gia tài
Dù cho đời cả thiên thai
Không tìm đâu ra châu báu
Cho bằng Diệu Pháp hôm nay

Người đời di chúc thế gian
Đức Phật di chúc Đạo Vàng
Thế gian vô thường biến đổi
Đạo Vàng rực rỡ mệnh mang.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 23

(Phẩm Dược Vương Bồ Tát Bốn Sự, thứ 23)

Dược Vương cúng Phật ra làm sao
Xin kể cho nghe chút, thử nào
Ứng dụng được gì trong hiện tại
Truyền lưu hậu thế những mai sau

Bồ Tát Dược Vương thật tuyệt vời
Từ thời quá khứ rất xa xôi
Thời Ngài Nhật Nguyệt Phật, Minh Đức
Theo Phật, chuyên tu khổ hạnh thôi

Kinh qua một muôn hai nghìn năm
Hiện Nhưt Thiết, Tam Muội Sắc Thân
Chiếu sáng mười phương, ngàn thế giới
Có chi nguyệt khuyết với trăng rằm

Nhập Tam Muội pháp cúng hương hoa
Hải ngân, Chiên đàn, Mạn đà la
Vô số hương hoa cùng rải xuống
Cúng dường Đức Phật, Diệu Liên Hoa

Ngài bèn phát nguyện cúng cao hơn
Dùng lửa đốt thân để thế đên
Lửa cháy hơn nghìn năm, chẳng tắt
Cháy rồi lại tiếp tục, nguyên sanh

Chỉ cần phát nguyện đốt chân tay
Tài vật ngoài thân đã tiếc thay
Hạnh nguyện của Ngài bất khả thuyết
Bất tri, bất khả, bất tư nghi

Đệ tử chúng con nghe Phẩm này
Biết thương biết quý thật lành thay
Sống đời phụng sự đèn ƠN Phật
Diện mục xưa nay sẽ hiển bày

Tôn thờ, gìn giữ Pháp Hoa Kinh
Nguyên vẹn tinh anh bóng với hình
Bất luận ma cường hay pháp nhược
Pháp Hoa vi diệu thật chơn kinh

Một hoa đản kết đến ngàn hoa
Sắc sắc không không tỏa sáng lò
Vũ trụ ngân hà xuyên thế giới
Muôn phương ngàn hướng ngát Liên Hoa

Chúng con xin chấp đôi bàn tay
Hàng vạn vạn người nối vạn tay
Hàng triệu triệu người nhìn triệu mắt
Đâu còn quá-hiện với tương lai
(Dung thông quá khứ hiện tại tương lai)

Từ nghe, quá khứ Phật Tỳ Bà
Hiện tại, Trung tôn Đức Thích Ca
Linh Thứu viên dung Long Hoa Hội
Đương Lai Di Lặc hiện không xa

Bồn SỰ DƯỢC VƯƠNG PHẨM, tuyệt vời
Linh Sơn núi tuyết, trắng chưa rơi
Phật ân đại hải kia, chưa cạn
Nhất nhất tuyên xưng, bất thối lời.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 24 **(Phẩm Diệu Âm Bồ Tát, thứ 24)**

Rằng xưa, Bồ Tát Diệu Âm
Ở tận thế giới Trang Nghiêm
Của Đức Tú Vương Trí Phật
Viếng thăm Phật Tổ Cù Đàm

Ngài mang vô số hoa sen
Cọng làm Vàng Diêm phù đàn
Cánh hoa kết tinh bằng Bạc
Nhụy, đài: Ca bảo, Kim cương

Văn Thù ba vòng nhiễu Phật
Nhân, se, sao có duyên này
Phật rằng, Diệu Âm Bồ Tát
Cúng dường nghe Hội Pháp Hoa

Nhạc trời trôi khúc ngân vang
Tiễn đưa Bồ Tát lên đàng
Không âm, mà ngân ngân tiếng
Không lời, mà vọng vang vang

Diệu Âm diện mạo đoan trang
Dù cho góp nhật trăng ngàn
Trăng rằm thêm trăng mười sáu
Cộng chung không thể sánh bằng

Diệu Âm thân sắc vàng ròng
Trong, không còn chỗ để trong
Sáng, không còn chỗ để sáng
Công đức trang nghiêm châu toàn

Rằng xưa, Bồ Tát Diệu Âm
Chúng con những ước mong thăm
Học hạnh trau dồi công đức
Học tu Diệu Pháp thậm thâm

Rằng xưa, Bồ Tát Diệu Âm
Nguyệt then hoa khôi chị Hằng
Cá lặn, chim sa, nhân thế
Diệu Âm đẹp quá vô ngần

Rằng xưa, Bồ Tát Diệu Âm
Sao kia lấp lánh vì trăng
Phương trời chim bay mỗi cánh
Ngại chi, Ô Thước - sông Ngân

Rằng xưa, Bồ Tát Diệu Âm
Thế gian ước vọng thương thăm
Sắt thép vàng lên cát đá
Tu đi, sẽ được Diệu Âm.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 25
(Phẩm Quán Thế Âm Bồ Tát, thứ 25)

Tai nghe Bồ Tát Quán Âm
Tâm thanh cứu khổ thế gian độ đời
Ngàn tay ngàn mắt nơi nơi
Quán Âm thị hiện cứu người khổ đau
Đi qua trên bước cầu kiều
Đi về hố thẳm, khăng khiu núi đèo
Đi qua ghềnh lán cheo leo
Đi về đồng nội eo sèo móc mưa
Quán Âm cứu khổ chưa vừa
Bởi người nhân thế vốn thừa trầm kha
Nên đi khắp cõi ta bà
Vô thường quán trọ của nhà trần gian
Lắng nghe hết tiếng bẽ bàng
Lắng nghe hết tiếng khóc vang dậy trời
Quán Âm không nói một lời
Không than một tiếng không rời một phen
Chìm trong vũng nhớ, chưa quên
Khuất trong vũng tối, ánh đèn trên tay
Không năm không tháng không ngày
Không giờ không khắc không giây nào sờn
Quán Âm, nước chảy không mòn
Sao đời vật đổi sắt son tinh kỳ
Quán Âm, hiện đức từ bi
Chỉ còn bất khả tư nghì mà thôi
Nụ cười, gấn sấn trên môi
Cam lồ, gấn sấn cứu đời, cảnh dương
Tai nghe trăm hướng ngàn phương
Hóa thân thị hiện vạn đường nhiều khe
Rằng, con chưa biết đường về
Rằng, con biển khổ trầm mê não phiền
Rằng, con nguyệt lão vụng duyên
Oan gia tức trái tiền khiên đọa đày
Rằng, con bất hạnh không may
Hôm nay chẳng có, ngày mai là gì
Quán Âm hiện đức từ bi
Cảnh dương vẫy nhẹ có chi ngại ngục
Dù cho vô thi vô chung
Quán Âm cứu khổ tới cùng, chưa thôi
Quán Âm Thị Kính tuyệt vời
Quán Âm Nam Hải vớt người trùng khơi
Quán Âm thị hiện nơi nơi
Cứu cho hết khổ cuộc đời nhân gian.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 26

(Phẩm Đà La Ni, thứ 26)

Đà La Ni là thần lực gia trì
Là thần chú
Là lực chú
Là đại bi chú
Là vô thượng chú
Vô thượng, đẳng đẳng chú
Của mười phương Chư Phật
Của mười phương Chư Đại giác Thế Tôn
Của Chư Bồ Tát hạnh nguyện viên dung
Của các bậc Thiên Vương, La Sát
Bởi kinh điển của ba đời mười phương Chư Phật
Là Pháp Thân Chư Phật thường trụ nhiệm mầu
Ý cao siêu, nghĩa lý thâm sâu
Chứa đựng khắp trong ba rùng kinh tạng
Kinh Diệu Pháp Liên Hoa
Là bản nguyện bản hoài sâu nặng
Trí vô biên mà huệ cũng vô biên
Đức vô biên mà phước cũng vô biên
Khai thị ngộ nhập, dung nhiếp châu viên
Cho cửu hữu, huyền môn, đồng đẳng Hoa Tạng
Kinh Diệu Pháp Liên Hoa
Là Bí mật của Chư Phật, trùng tuyên
Phật quá khứ đã tuyên
Phật hiện tại đang tuyên
Phật vị lai sẽ tuyên
Không giảm không tăng, không thêm không bớt
Không ít không nhiều, không cao không thấp
Tri một chữ, nhập Tỳ Lô
Tụng một chữ, nhập Tỳ Lô Giá Na
Nói một chữ, nhập pháp giới hằng sa
Giảng một chữ, trùm thiên la địa võng
Trí, cao hơn núi
Huệ, cao hơn núi
Đức, sâu hơn biển
Phước, sâu hơn sông
Một chữ Pháp Hoa, vũ trụ kia trống rỗng
Một từ Pháp Hoa, pháp giới kia trống không
Nên Chư Phật dùng thần lực gia trì
Chư Cổ Đức dùng thần lực gia trì
Chư Đại Thánh phát hoằng thế nguyện
Cho chúng sanh tụng niệm
Cho chúng sanh hành trì
Tu, và cứ tu đi
Ngộ Tri Kiến Phật
Nhập Tri Kiến Phật

Nam Mô Pháp Hoa Đà La Ni phẩm
Nam Mô Pháp Hoa Đà La Ni phẩm.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 27 (Phẩm Diệu Trang Nghiêm Vương bản sự, thứ 27)

Rằng, thời Đức Phật Vân Lô Âm
Vua Diệu Trang Nghiêm có hai người con
Tịnh Tạng tu tập miên mật châu toàn
Tịnh Nhân tinh chuyên nhập môn tam muội

Một ngày kia, về hoàng cung thừa mẹ
Xin mẹ cúng dường Phật Tú Vương Hoa
Tịnh Đức bảo con, hãy đến phủ dụ Cha
Kéo Cha con lạc lối vào đường tà tội nghiệp

Vì mẫu hậu, vì phụ hoàng, công đức sinh thành dưỡng dục
Hiếu nghĩa sao, trọn hiếu nghĩa cho bằng
Đưa mẹ cha bước vào ngưỡng cửa thiên môn
Cửa giải thoát, cửa từ bi, thánh thiện

Hai anh em dùng thần thông biến chuyển
Bay trên không, vào trong nước, biến hóa thân
Vua cha trông, lòng sung sướng vô ngần
Kéo tất cả cùng triều thần, hân hoan về hầu Phật

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Anh xuất gia, nhập pháp vương
Em xuất gia, nhập pháp vương
Phụ hoàng, Mẫu hậu, nhập pháp vương
Hoàng thân, quốc thích, nhập pháp vương

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Vua nhờ con, thành Phật hiệu Thọ Vương
Mẹ nhờ con, nhập thánh đức không lường
Khắp Thần dân, nhập tam muội thanh lương
Cha còn nói, chính con là đại thiện tri thức

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Đức Thích Ca hỏi đại chúng nghĩ sao
Vua Diệu Trang Nghiêm Vương là ai
Tịnh Đức phu nhân là ai
Hai người con đó là ai

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Đức Thích Ca nhìn đại chúng mà rằng
Diệu Trang là Hoa Đức Bồ Tát
Tịnh Đức là Quang Chiêu Bồ Tát
Đang đứng trước ta, từng thọ trì Kinh Diệu Pháp Liên Hoa

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Rằng xưa cũng thật là xưa
Tịnh Tạng, chính là Dược Vương Bồ Tát
Tịnh Nhãn, chính là Dược Thượng Bồ Tát
Đã ở chỗ trăm ngàn muôn ức Cổ Phật, thọ trì Kinh Pháp Hoa

Rằng xưa, có chuyện phi thường
Rằng xưa cũng thật là nay
Dược Vương, Dược Thượng trong hội này
Trong hiện tiền Điều ngự Thích Ca
Đã vô lượng kiếp, từng thọ trì Kinh Diệu Pháp Liên Hoa

Rằng xưa, hết chuyện xưa rồi
Rằng nay, hết chuyện thành xưa
Rằng xưa, rằng xưa, rằng xưa
Rằng xưa, rằng xưa, rằng xưa, rằng xưa.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 28 **(Phẩm Phổ Hiền Bồ Tát khuyến phát phẩm)**

Bồ tát Phổ Hiền đại nguyện vương
Nguyện mang Diệu Pháp bước lên đường
Truyền lưu khuyến phát mười phương cõi
Tứ Thánh, Tam Thừa, nhập pháp vương

Mười nguyện Phổ Hiền khuyến phát ra
Chúng sanh ba cõi biết về nhà
Sáu đường lên xuống ngừng sinh tử
Bởi nhập lưu Giáo pháp Phật Đà

Lành thay Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Thánh đức noi gương vạn nẻo đường
Vạn loại luân hồi trong bốn biển
Thuyền từ bát nhã chuyển thanh lương

Lành thay Bồ Tát Phổ Hiền Vương
Dấu ấn truyền trao như tấm gương
Phản chiếu mười phương cùng thế giới

Cam lồ diệu pháp hiện ngân sương

Đảnh lễ thành tâm Đức Phổ Hiền
Chúng con nguyện giữ vẹn châu viên
Chúng con nguyện bảo toàn Cổ Đức
Muôn một thâm ân nghĩa đáp đền

Cúi đầu đảnh lễ Phổ Hiền Vương
Đệ tử chúng con khắp bốn phương
Nhân loại năm châu cùng chí nguyện
Theo dòng Tứ Thánh bước lên đường

“Chúng con khổ, nguyện xin cứu khổ
Chúng con khổ, nguyện xin tự độ”
Báo Phật ân, trí tuệ tuyệt vời
Chuyển pháp thân lưu xuất nơi nơi

Chúng con nguyện, vào ra sinh tử
Chúng con nguyện, dứt đường sinh tử
Không còn ai địa ngục A Tỳ
Không còn ai chìm ngập mê si

Thế biết tại sao:
“Ba rùng giáo lý còn lưu lại
Cho đến bây giờ vẫn trắng tay
Trắng khuyết vì mây chưa vén trọn
Hay trắng còn đợi bóng đêm dài”

Tại sao không biết:
Ba rùng giáo lý còn nguyên vẹn
Tay trắng vì tay đã trắng tay
Trắng khuyết trắng tròn, cần chi nữa
Bóng đen đâu có, hỏi đêm dài.

Tháng 11 – 2009

Trường Ca Pháp Hoa 30 **(Hồi hướng công đức – Tác giả xin kết)**

“Thiên, A Tu La, Dạ Xoa, thầy
Đến nghe pháp đó nên chí tâm
Ứng hộ Phật Pháp khiến thường còn
Mỗi vị siêng tu lời Phật dạy

Bao nhiêu người nghe đến chôn này
Hoặc trên đất liền hoặc hư không

Thường với người đời sanh lòng từ
Ngày đêm tự mình nương pháp ở

Nguyện các thế giới thường an ổn
Phước trí vô biên lợi quần sanh
Bao nhiêu tội nghiệp thấy tiêu trừ
Xa lìa các khổ về viên tịch

Hằng dùng giới hương xoa vóc sáng
Thường trì định phục giúp tự thân
Hoa mẫu Bồ đề biến trang nghiêm
Tùy theo chỗ ở thường an lạc”

Chúng sanh dù thiện hay dù ác
Nhân loại dù tỉnh hay dù mê
Ai ai cũng biết nẻo đường về
Căn nhà xưa bản lai diện mục

Tứ Thánh lục phạm đều quy nhất
Thiên đường, địa ngục bởi do tâm
Nguyệt khuyết nguyệt tròn, bởi do trăng
Dứt hết nẻo, ngại chi đường lối

Về đến nhà, thì đừng có hỏi
Ngón tay chỉ hướng, hỏi chi tay
Phật Pháp Thân thường trụ hiển bày
Ngộ, không ngộ vì mê với tỉnh

Linh Sơn Hội Pháp Hoa còn đó
Long Hoa Hội đã có kia rồi
Tay cầm hạt, một chuỗi chưa niệm
Hiện liên đài pháp tọa nơi nơi.

Tháng 11 – 2009

Trao lại cho em

Có những người em biết hướng về nguồn cội
Nghe trong lòng sung sướng quá đi thôi
Tre già măng mọc, sợ gì giữa đất trời
Khóe mắt khô hoen mi mờ lệ sử

Cha Quốc Tổ trên ngôi cao thờ tự
Mẹ Âu Cơ trên đỉnh núi kiêu sa
Năm ngàn năm sừng sững mái quê nhà

Mảnh dư đồ thiêng liêng thêu gấm vóc

Sóng Biển Đông triều triều dâng hồn nước
Gió Trường Sơn lồng lộng ngát hương quê
Đề tượng trưng sơn sắt vẹn ước thề
Dòng lịch sử ngân vang trao thế hệ

Có những người em biết giữ gìn Đất Mẹ
Hoa cội nguồn bùng nở đất Quê Cha
Lòng an vui nghe hai tiếng sơn hà
Đất phương Nam, người phương Nam tọa thị

Ta hát vang trên đầu nguồn của suối
Em reo hò giao tiếp tận cuối sông
Chim Lạc kêu đáp lại tiếng chim Hồng
Tiên cõi hạc, Rồng hóa thân cất cánh

Ải Nam Quan, đỉnh địa đầu dựng nước
Mũi Cà Mau, điểm cuối mở giang san
Trỗi hồn thiêng sông núi của năm ngàn
Truyền trao mãi muôn đời không thay đổi.

Tháng 11 – 2009

Ân Phụ Mẫu Tiên Rồng

Bông hồng hiếu hạnh thiêng liêng
Lành thay, con cháu thảo hiền nhớ ân
Mẹ Cha, công đức song thân
Ông Bà, dòng họ gốc phần thâm sâu
Băng qua vạn lý nhịp cầu
Dâng lên Tiên Tổ khởi đầu sơ khai
Hùng Vương quốc phụ phương đài
Âu Cơ quốc mẫu ươm ngai Lạc Hồng
Ngàn năm văn hiến núi sông
An nhiên tọa thị giống dòng Việt Nam
Bông hồng hai sắc cưu mang
Cho anh cho chị lên đàng đắp xây
Cho em nâng cánh hoa này
Tin yêu sức sống đong đầy trong tim
Ân cha nghĩa mẹ đáp đền
Ân Tiên ân Tổ thênh thênh đất trời
Cùng nhau phụng hiến suốt đời
Băng đèo vượt núi không lời thở than
Dù cho đôi cả trần gian
Ân kia vời vợi muôn ngàn thâm sâu

Dù cho bãi biển nướng dâu
Ân kia giữ mãi trong đầu nhớ nghe.

Tháng 11 – 2009

Thương Người Miền Trung

Bão số 9, tử vong hơn 200 người, tàn phá hơn 10 Tỉnh

Bão số 10, tràn ra phía Bắc, đe dọa phía Nam

Bão số 11, mới một ngày 4-11-09, giết chết gần 100 người chỉ riêng

Phú Yên, Bình Định, Nha Trang. Còn nhiều Tỉnh nữa thì sao ?

Biết nói gì cho Miền Trung và chia sẻ gì cho Miền Trung ?

Nhìn quê hương thiên tai đang ập phủ
Bão lụt gì mà bão lụt triền miên
Nước trào dâng, bão xoáy tốc liền liền
Dân mình ơi, biết làm sao chịu nổi
Tiếng nước cuốn, nước trôi, kêu la ơi ới
Tiếng nhà sập, mái tung, hốt hải thất thanh
Mắt Mẹ già bỗng tuôn chảy thật nhanh
Đứa con nhỏ nước xoáy chìm biến mất
Trời ơi là trời
Đất ơi là đất
Sao không giết mẹ già mà lại giết con thơ
Lụt năm ngoái đã cướp đi một đứa
Tâm hồn muốn đại khờ
Lụt năm nay, lại cướp thêm đứa nữa
Tấm lòng xé nát tan, còn gì mà than thở
Nước, nước ùn ùn như thác đổ
Bão, bão co giạt như điên cuồng
Mẹ sống làm gì, con ơi là con
Phải chi có thang, leo lên hỏi ông trời cho ra lẽ
Ông ngậm câm, gằm gừ, ngạo nghễ
Chẳng nói chẳng rằng
Đánh sấm đánh sét chớp lòe
Mây đen sì, mây vần vũ phát ghê
Mưa trút nước, trút ào ào phát sợ
Trâu bò chìm lìm, nói chi đến ghé
Gà vịt nổi trôi, nói chi gia cầm
Làm đất trời mà đày đọa quá thâm
Miền Trung ơi, phải từng cơn gánh chịu
Lúa ngô ngậm mọng chết thúi
Hoa màu rủ mục chết bông
Mì, lang trôi nổi phập phồng
Áo, quần cuốn phăng dây đó
Rồi bàn, rồi ghế
Nào chảo, nào xoong
Vụn vỡ mái tôn

Dập vùi mái lá
Tất cả tơ tã
Tất cả lở bồi
Mền rách đắp trời
Trăng sao đắp chiếu
Đã biết cảnh màn trời chiếu đất thưở sinh ra
Cho đến nay, cũng không cửa không nhà
Sống ủm thum như cái chuồng mỗi lần vá lại
Biển dâu mấy bãi
Nát cõi tang thương
Đời tôi mấy nẻo
Nát cảnh đoạn trường
Miền Trung ơi Miền Trung
Ôi, thùy dương cát trắng
Đất thì đất đá, khô cằn mùa nắng
Bùn thì quên bùn, nhầy nhụa mùa mưa
Miền Trung ơi, khổ quá biết chưa
Đổ tâm lực, nhũn tàn gai góc
Ai nhớ Miền Trung, đèo cao núi dốc
Ai thương Miền Trung, vũng chèo lưng đồi
Đó là vùng đất quê tôi
Tùng năm lũ lụt toi bời tang thương
Của miền cát trắng thùy dương
Miếng cơm manh áo đoạn trường đắp xây
Hèn chi, « Hoàn Sơn nhất đại »
Hèn chi, « Vạn đại dung thân »
Trần thân, cho biết thân trần
Bồ hòn cho biết, lựa lần mô tê
Lại còn răn, rứa nữa hề
Hò khoan đứt nhịp, sao nghe nức lòng
Hèn chi, thế núi đỡ sông
Hải Vân chất ngất, Cù Mông nghiêng đồi
Khi cao, cao vút lưng trời
Khi sâu, sâu thăm mịt mờ bụi bay
Miền Trung sỏi đá khô cày
Gừng cay muối mặn mới hay nỗi niềm
Dù cho bão lụt triền miên
Dù sao đi nữa cũng miền quê tôi
Khổ đau, mới quý nụ cười
Đọa đày, mới biết thương người Miền Trung.

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Cát bụi hoen mờ

Cọp chết để da cũng mịn mù
Người dù để tiếng cũng thiên thu
Tháp đèn nhện kéo nhòa tro cốt
Nghĩa địa cỏ giăng sương phủ mờ

Cuộc lữ trăm năm có nghĩa gì
Lợi danh quyền thế lắm như ri
Hòn chồng đá tảng khua tung tóe
Cát đá bờ lau cái mốc xỉ

Chén sành chén kiêu choãng mà chơi
Châu chấu đá xe đã cuộc đời
Nghịch dĩ thiêu thân tiêu một kiếp
Cột đèn nhầy nhựa xác tàn phơi

Quân tử tiểu nhân nhiều loạn mà
Nếu không sao gọi tiếng Ta bà
Trần sa biến mất, buồn phiền nào
Tâm địa tịch không, tội quý ma

Cái đầu có sạn búa tan hoang
Động não mới rêm cái sắt son
Đã gọi là vàng cần thử lửa
Xát xây cho biết mặt vuông tròn

Sắt, kẽm, thau, chì, đồng, thép, gang
Ngọc ngà, châu báu, trộn kim ngân
Cao lương, mỹ vị hay cơm cháo
Khéo đọa đày cho nát ngã nhân

Tài, trí, đại, khôn, tật, tánh đa
Cái mâu, cái thuẫn thờ không ra
Một mai quặng gánh ra nhà gió
Cát bụi mù bay sương trắng pha.

Tháng 11- 2009
Mặc Giang

Thế à !!!

Vào đồng tro tàn tìm thoáng xưa
Có còn đóm lửa nhỏ dây dưa
Đẳng đeo gai góc thềm hoang lạnh
Hay tắt ngúm theo bụi gió lùa

Chiếc bóng thời gian lặng lẽ trôi
Kìa trông núi ngã ngủ lưng đôi
Đèo heo hút gió vi vu mãi
Quá khứ qua rồi cũng thế thôi

Vó câu cửa sổ thoáng đưa vèo
Gió cuốn mịt mờ mắt hút theo
Rêu phủ bên đường nhòa dấu vết
Hoàng hôn buông xuống bé tèo tèo

Huy hoàng một thuở lại hoàng huy
Có thịnh, đương nhiên phải có suy
Bỉ cực thái lai, lai bỉ cực
Thế thời thời thế, phải như ri

Phượng lọng cờ bay rợp hí trường
Đã mang dáng dấp của phong sương
Chưa qua ẩn hiện hồn thu thảo
Ngó lại điêu tàn bóng tịch dương

Nền cũ chênh vênh ngã ngựa nghiêng
Lâu đài loang lổ đổ lưng triền
Cheo leo ghềnh rắng đeo bờ dốc
Thung lũng núi đồi đứng lặng yên

Lịch thì sử tích phải can qua
Đổi đáp, đẩy đưa, hã, thế à
Vật đổi sao dời trên nguyệt ngã
Trần lao kham nhẫn cột ta bà.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Quán Âm Thị Kính Việt Nam 1

Đêm khuya lạnh giữa núi rừng Bình Phước
Tiếng con ai sao khóc trước cổng chùa
Già Lam nghèo xuyên vách lá đóng đưa
Tiếng trẻ khóc từng hồi khua thét gió

Thầy Chiếu Pháp cầm đèn dầu nhỏ
Cùng vài Chú Diệu, cất bước ra soi
Không bóng dáng ai, sao lạ hỡ trời
Chỉ thấy em bé, trùm khăn khóc ré

Hình như mới sinh, em còn nhỏ quá
Hai mắt nhắm nghiền, da thịt đỏ au

Sao lạ thế này, cha mẹ em đâu
Không lẽ ở dưới đất chui lên, hay trên trời rớt xuống

Rừng núi hoang vu, chùa quê thanh vắng
Nợ phong trần sao lại nặng duyên vương
Em bé ơi, ôi giấc mộng nghề thường
Thầy đành phải cưu mang ru giấc điệp

Đêm đầu tiên Thầy không sao ngủ được
Tiếng trẻ thơ khát sữa khóc oa oa
Đun nước sôi, pha sữa hộp, chứ biết sao bây giờ
Bàn tay Thầy sờ sờ không đủ ấm

Ru bé ngủ, cát tiếng à ơ vọt rông
Nghe sao mà trầm bổng giống tiếng tụng kinh
Em bé nghe, hình như không phải tiếng của mẹ, giật mình
Thầy chẳng biết bé bông ra sao, nhìn em mà ứa nước mắt

Bản thân Thầy mở ra một khúc ngoặc
Khúc ngoặc hai năm, trải qua biết mấy khúc ngoèo
Ngoèo như núi rừng, hoang vắng cheo leo
Ngoặc như đồi dốc, Thầy âm thầm gánh chịu

Rừng khuya hời, có nghe không tiếng núi
Trăng sao ơi, le lói chi khung trời
Lòng dạ Thầy heo hút đỉnh chơi vơi
Là đàn ông, mà phải thành Thị Kính

Nhân gian có câu :
Người tính không bằng trời tính
Thị Kính xưa có pháp danh Kính Tâm
Tên của Thầy lại là tên Minh Tâm
Hiệu của Thầy lại còn mang Chiếu Pháp

Quê ở Vĩnh Long, tìm lên Bình Phước
Xây dựng chùa, đặt danh hiệu Thanh Tâm
Núi rừng khuya, vầng vặc ánh trăng rằm
Sáng và tròn đầy hơn trăng mười sáu

Nhớ chuyện xưa, có Quán Âm Thị Kính
Thì chuyện nay, cũng có Thị Kính Quán Âm
Không phải chuyện của người, mà là chuyện của Việt Nam
Ta ca hát đi khắp cùng nhân thế.

*Viết ngay, khi đã gọi Câu chuyện này đi cùng khắp,
và không đầy một tiếng đồng hồ sau, đã có bài này.
7 giờ tối Thứ Hai ngày 23-11-2009*

Quán Âm Thị Kính Việt Nam 2

Thầy Chiếu Pháp sớm hồi đầu, quy y cửa Phật
Mộng thư sinh, xin trả lại sân trường
Ba năm đại học, bụi phấn không vương
Khoác áo nâu sồng, tương chao đưa muối

Tỉnh Vĩnh Long của Miền Nam bạt ngàn ruộng lúa
Sợ chim ngàn lỗ gãy cánh sa chân
Nên Thầy tìm lên tận gió núi mưa rừng
Đèo heo hút giữa hoang vu Bình Phước

Trên dưới mười năm, bản hàn đạm bạc
Kiến tạo ngôi chùa, tên tự Thanh Tâm
Thầy trò trong lành, như tiếng chuông ngân
Nhưng bỗng một hôm, đất bằng dậy sóng

Vào giữa đêm khuya, núi rừng hoang vắng
Có tiếng khóc gào, như tiếng bé thơ
Tiếng khóc ngoài cổng, theo gió bay vô
Xuyên kẽ lá vách chùa che sao nổi

Thầy Trò thắp đèn, lần mò ra cổng
Tiếng khóc trẻ thơ càng rõ ràng hơn
Con của nhà ai, khóc giữa đêm hôm
Cha mẹ em đâu, mà em nằm ngo ngoe đỏ hỏn

Thầy Trò cùng kêu, mà chẳng nghe ai lên tiếng
Duyên nghiệp thế này, biết đành đoạn sao cam
Thầy không nói không rằng, đưa hai tay bông em lên
Đem vào phòng, châm thêm dầu, thức trắng

Cứ một hai tiếng, em cục cựa, khóc rống
Thầy lại đun nước sôi, pha thêm sữa cho em
Em oe oe, rồi nhắm mắt ngủ yên
Thầy ngồi đó, tâm can như lửa cháy

Ngày lại ngày qua, cha mẹ em đâu không có thấy
Tháng lần năm lựa, bão bùng sóng gió thị phi
Nghiệp cảnh nghiệp duyên, tốt đỉnh tư nghi
Ập phủ lên Thầy, như Núi Bà Đen, cuối Trường Sơn hùng vĩ

Rời Tỉnh, rời Huyện, mọi Ban Ngành, đem ra cân ký
Rời dân, rời quân, ai cũng mở xẻ tường tận li ti
Ngậm miệng cũng mắc quai, đừng nói há miệng, biết nói năng gì

Thầy cam phận, cam lòng, mang thân Thị Kính

Thị Kính xưa, vẫn diễm phúc hơn Thầy, nhờ giới tính
Còn Thầy thì, mang cái kiếp đàn ông
Khổ gì hơn, bằng cảnh gà trống nuôi con
Hai vai rộng, nhiều khi thua đôi cánh nhỏ

Chi bú, mớm, dỗ dành, hát ru, thay tả
Mà khó lòng hơn vượt núi băng đèo
Năm ba tháng đầu, ghèn đá đặng đeo
Đành chấp nhận như ba hồi kinh dị

Ngày tháng dần qua, em dần hơi lớn
Khi em biết đi, Thầy sung sướng quá đi thôi
Khi em biết nói những tiếng bập bẹ đầu đời
Thầy diễm phúc như đường tu chứng ngộ

Bởi thuyền khổ ải đã vượt qua biển khổ
Bởi bây giờ, em cười, em khóc, còn biết tại sao
Chứ trước đây, dù Thầy biết Bắc Đẩu, Nam Tào
Nhưng em bé khóc cười, Thầy không sao hiểu nổi

Gần hai năm sau, cha mẹ của em, lương tâm mòn mỏi
Không có nỗi đau nào, bằng nỗi đau cắn rứt lương tâm
Nên cha mẹ của em, chân thành sám hối ăn năn
Xin nhận lại đứa con thơ, khúc ruột nùm nhau, ôi là da là thịt

Thầy từ mẫn nhưng nghe lòng xa xót
Không công sinh, công dưỡng cũng lắm tơ vương
Nhưng Thầy chỉ mang tạm một đoạn trường
Cuộc đày ải trả cho người nhân thế

Câu chuyện thời xưa, có Quán Âm Thị Kính
Câu chuyện thời nay, có Thị Kính Quán Âm
Trời xanh xanh, mà cây lá cũng xanh xanh
Trắng sáng tỏ trắng rằm, trắng thanh trắng mười sáu

Tôi xin hát bản trường ca hợp tấu
Chuyện Quán Âm Thị Kính của Việt Nam
Truyền cho nhau và đi khắp nhân gian
Việt Nam ta, cũng có những con người siêu xuất.

11 giờ đêm Thứ Hai, ngày 23-11-2009
Dành thêm một tiếng hồ và có thêm một bài nữa.
TNT Mặc Giang

Mấy cuộc phù sinh

Anh một anh hai anh ba
Ba anh cộng lại hơn năm trăm à
Anh một không cửa thì nhà
Anh hai cỡi gió xông pha bụi trần
Anh ba cột trụ tương phần
Đội trời đạp đất phù vân sá gì
Đường trường phi sức ngựa phi
Trùng dương đập sóng kinh ngư vẫy vùng
Chân mây, không có điểm cùng
Góc biển, không có điểm chung xô bờ
Mở toang cánh cửa hư vô
Thử xem vũ trụ trôi cờ ra sao
Tiên du mơ cảnh bồng đảo
Thiên thần gãy cánh lộn nhào trần gian
Nghe rằng bốn biển dọc ngang
Năm châu võ mặt ngõ ngàng thế nhân
Đọa đày cát đá phong trần
Xéo giày sĩ nhục cơ cần chi ai
Lão làng chưa thỏa cân đai
Thùng thình loạng choạng chân tay lều khều
Đeo mang vắn cầu tranh thêu
Ảo danh phù tướng mọc meo đã nhiều
Một mai về chốn cô liêu
Xác xơ cát bụi tiêu điều thế thôi !!!

Tháng 11 – 2009

Con tàu quê hương

Quê hương nặng mấy con tàu
Sân ga mấy bến sắc màu thời gian
Biết bao nhiêu cuộc ly tan
Biết bao nhiêu cuộc điêu tàn xát xây
Chìm trong tận đáy đọa đày
Sức cùng lực kiệt mặt mày tiêu sơ
Khổ đau tận đáy đại khờ
Đường hầm thăm thẳm mịt mờ chưa ra
Đêm thời hết nổi sương pha
Ngày thời hết nổi trầm kha bãi sào
Quê hương nặng mấy con tàu
Dòng sông mấy khúc, nhịp cầu mấy phen
Canh khuya heo hút bên thềm
Trời đen như mực bóng đêm còn dài

Sao Hôm chi nữa Sao Mai
Gom bong bóng nước phơi dài giá băng
Ba mươi chi nữa còn trắng
Vành khuyên khuyết nguyệt, vành khăn khăn tì
Hòn chông, đá tảng đen sì
Lâu dài, thành quách nguyên xi thủ thừa
Thời gian, mưa giập gió lùa
Lại qua, lên xuống, bốn mùa kéo nhau
Quê hương nặng mấy con tàu
Ai hay bãi biển bờ dâu bẽ bàng.

Tháng 11 – 2009

Con tàu tha phương

Tha phương từ bước lên tàu
Đoạn đành chấp nhận một màu ly tan
Biển khơi sóng bạc phủ phàng
Đẩy xô vận nước ngõ ngành chia xa
Chấp tay từ tạ quê nhà
Rầu rầu biển gọi mặn mà thùy dương
Chấp tay từ tạ quê hương
Lưu đày biệt xứ tha phương vọng về
Một năm chưa dám ước thề
Ba mươi năm đã, ước thề còn đi
Nào ngờ một chuyến ra đi
Kéo dài nửa kiếp bờ mi héo mòn
Núi kia còn đứng trông non
Nước kia còn đợi chờ con nước về
Người đi, bến đã xa bờ
Nửa đời lưu lạc đại khờ hồn đau
Tha phương từ vượt con tàu
Nương dâu bãi biển một màu xanh xanh
Nào em nào chị nào anh
Nghe không sóng vỗ kêu quanh ghé ngòi
Nào anh nào chị cùng tôi
Kéo tay em với vận lời tình quê
Rằng non rằng nước chưa về
Rằng thương rằng nhớ vẹn thề có nhau
Tha phương từ vượt con tàu
Nào hay cố quận một màu biệt ly
Tha phương từ bước ra đi
Con tàu đi mãi cũng vì quê hương.

Tháng 11 – 2009

Đừng tan tro bụi tâm hồn

Trăng sao kia nhấp nháy giữa lưng trời
Đom đóm nhỏ lập lòe soi đêm tối
Ai đánh động, khua thành đồng vách núi
Tiếng vô cùng lộng gió thét uy linh
Biển Đông trêu sóng Cá Kinh
Trường Sơn cột núi hỏi mình là ai
Gập ghềnh biển rộng sông dài
Ôm bong bóng nước phơi đài sắt son
Sỏi đá kia xây xát dầu hao mòn
Đường trường xa vạn lý tri mã lực
Đèo heo hút chông chênh ngàn đáy vực
Núi liền đồi khiếp đảm vạn sơn khê
Đã non, thì phải nặng thề
Đã nước, thì phải sắt thề cùng non
Nếu không, nào ngại mất còn
Cơ đồ lịch sử ra hồn gì đâu
Tang thương mới thấm biểu dâu
Bọt bèo mới thấm bờ lau đá vàng
Đường nhựa nắng cháy chói chan
Mới thương đường đất cái quan thuở nào
Dù đi Bắc Đẩu, Nam Tào
Nhớ thương thôn dã trăng sao quê mình
Ngàn năm, trúc vẫn xinh xinh
Ngàn đời, tre vẫn thơm tình hương quê
Lối xưa còn đó, ai về
Đường xưa còn đó, lối thề chi nhau
“Ra đi nhớ trước nhớ sau
Nhớ nhà mấy cột nhớ cau ấy buồng”
Ra đi nhớ nước nhớ nguồn
Nhớ cây nhớ cội nhớ vương chưa tròn
Lửa tàn còn chút sắt son
Đừng tan tro bụi tâm hồn Việt Nam.

Tháng 11 – 2009

Biên Hòa - Chợ Quán xác xơ!!!

Người ta đại lộ thênh thang
Còn mình tiểu lộ bò càn lẩn quay
Chặt chân chưa đã, chặt tay
Bôi nhau chưa đã, xát mày trấu tro
Tưởng rằng bốn biển hải hồ
Nào ngờ chết dí ao hồ vũng sâu
Người ta đại lộ bắc cầu

Còn mình tiểu lộ bẻ đầu nhói tai
Thùng thình áo mảo cân đai
Xong rồi ủa thùm nằm dài trùm chẵn
Tâm can đeo đá nặng oằn
Tự tình dằng vặt vết hằn không pha
Người ta bốn biển là nhà
Còn mình nhân ngã ta bà chưa thôi
Núi cao thương nhớ đỉnh đồi
Cội nguồn xa xót sông ngòi biển khơi
Cũng mang một kiếp trong đời
Mà sao khô kiệt lở bồi không tan
Người ta đại lộ dọc ngang
Còn mình tiểu lộ bẻ bàng ngó nhau
Ngựa đau đày đọa con tàu
Trông qua xem lại một màu tiêu sơ
Tưởng rằng ngát ngưỡng phát cờ
Nào ngờ lưng cọp vật vờ sơn gai
Người ta đại lộ đường dài
Còn mình tiểu lộ miệt mài trầm kha
Hình như chung một mái nhà
Mà sao sĩ nhục đẩy đà thế ni
Oan khiên nghiệp dĩ chứ gì
Tu tu rị rị lạ hì Tào Khê
Trần sa nhiều loạn tứ bề
Một li không dứt đường về còn lâu
Người ta đại lộ dìu nhau
Còn mình tiểu lộ chì thau nhẩn bần
Thằng điên ngó lại thằng khùng
Biên Hòa - Chợ Quán lũng bùng ai hay
Biên Hòa - Chợ Quán khổ thay
Biên Hòa - Chợ Quán cho dầy xác xơ!!!

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

Ai thương Thầy Chùa ?

“Mấy đời bánh đúc có xương
Mấy đời Di ghẻ mà thương con chồng”
Mấy đời, ngoại đạo, quạ giò
Hội hè, đình đám lòng vòng chao tương
Mấy đời tráo đấu cân lường
Mấy đời giáo hoạt mà thương Thầy chùa
Xôi chè, chuối oản, nó lừa
Xong rồi ngoảnh mặt, nó bừa ra tro
Minh thì ôm cái mặt mo

Co đầu, rút cổ, thụt giò, phỏng tay
Thế thời, thời thế xưa nay
Chính em chính chị xéo giày nát tan
Thế nhân, nhân thế bẽ bàng
Mấy ai thương cảm đầu tròn áo vuông
Kéo màn, hết cảnh, xong tuồng
Nhà chùa đóng cửa, hậu trường te tua
Mấy đời nắng biết thương mưa
Thầy chùa mới biết thương chùa mà thôi
Thiền Nguyên khuất núi nghiêng đồi
Thanh Minh huyệt hững đứng ngòi sao yên
Vũng sâu nặng trĩu ưu phiền
Trong ngoài ập phủ đảo điên tư nghi
Mấy đời bạc bẽo thương chi
Ô hay cửa Phật từ bi thặng trầm
Mấy đời ớt hiểm rau răm
Trộn thêm rau đắng tỏi hành, xé môi
Uống nước, còn nuốt chưa trôi
Bừng bừng mặt mũi đã đời biết chưa???

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Nhớ chuyện Vân Tiên

Ngồi chơi nhớ chuyện Vân Tiên
Cụ Đồ tên Chiêu của miền Bến Tre
Đâu cần ông Phán, ông Nghè
Mà sao thiên hạ học, nghe quá chùng
Cái thời Pháp thuộc vậy vùng
Tay sai, bán nước ùn ùn lên mây
Cụ mù, dạy học qua ngày
Giữ gìn quốc thể, bọn Tây đừng hòng
Cơm rau, dưa muối cũng xong
Chức tước, danh vị, Cụ quăng ra đường
Hễ ai sĩ nhục quê hương
Cụ Đồ một chữ cái phờng vong nhân
Hễ ai sĩ nhục quốc dân
Cụ Đồ một chữ ngu đàn ô danh
Hễ ai vân cầu tranh giành
Cụ Đồ một chữ Đỏ - Xanh trên đầu
Hễ ai nhân ảnh tham cầu
Cụ Đồ một chữ không trâu thì bò
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn hại đạo, mặc đồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra

Gặp bọn giảo hoạt, ném ngà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn nịnh hót, vát đồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn danh lợi, chửi mà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn thủ đắc, phát cờ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn bất chính, ném cà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn điếm nhục, quật mồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn nhân ngã, chét bà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn mục hạ, chét mồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn tán tận, hết đũa chạy vô
Nhớ thương Đình Chiểu cụ Đồ
Trẻ con lớn nhỏ hoan hô dậy trời
Chia hai sinh hoạt vui chơi
Câu câu chữ chữ muôn lời thật hay
Nếu cần, đối đáp suốt ngày
Câu kia chữ nọ khéo bày dễ thương
Cụ Đồ nay đã mục xương
Mỗi khi nhớ Cụ, thấp hương niệm tình
Vân Tiên lục bát tài tình
Câu sáu câu tám bóng hình quyện nhau
Vân Tiên có trước có sau
Dù văn hay võ, lâu lâu Vân Tiên.

Tháng 11 – 2009

GIẤC NGỦ QUÊ HƯƠNG

*Mười năm lẻ ta xa miền nước ngọt
Xa ruộng vườn ôm ấp bóng cây xanh
Dòng kênh nhỏ lục bình trôi man mác
Khói lam hòa hơi thở quyện mái tranh*

*Miền đất sống những ngày ta khôn lớn
Cơm đồng quê hạt lúa chín mọng vàng
Công cha ta với tháng ngày tàn tảo
Và mẹ hiền chín tháng đã curu mang*

*Khơi mạch sống tươi màu bên nương rẫy
Nước quê nghèo pha lẫn vị phèn chua*

*Tình đằm ấm bên trời xanh thơ ấu
Không tị hiềm ngoài lời nói phân bua*

*Trong hơi thở nghe tình thêm khẩn khít
Gió thanh bình âm hưởng khúc dân ca
Đồng ruộng xanh cánh cò in trắng trắng
Nắng trên cành lau lách cũng thiết tha*

*Mười năm lẻ ta chưa về quê cũ
So tuổi mình trong hiện tại mà thương
Cứ muốn nghe trong đời hơi thở cũ
Và một lần xin giấc ngủ quê hương.*

LÊ NGUYỄN CHÂU
(bài này QH biết đã khoảng 15 năm)

Như cánh chim bay

Đã mười năm xa quê hương biển biệt
Hai mươi năm, còn gì nữa xa quê
Ba mươi năm, thôi, nói nữa chi hè
Thấp đom đóm lập lòe soi viễn xứ

Ta nhớ lắm, mái nhà tranh bếp lửa
Ta thương lắm, tiếng tí tách củi khô
Bóng mẹ già chiều tối đợi con về
Rồi cả nhà ấm no cơn đói lạnh

Ta nhớ lắm, bác nông phu nặng gánh
Ta thương lắm, dân quê vụ ngày mùa
Dưới đồng sâu, em cấy lúa đỡ mưa
Trên đồng cạn, anh tay cày chống nắng

Dân quê nghèo nhưng tình sâu nghĩa nặng
Tiếng tự tình vang xóm dưới thôn trên
Nơi chôn nhau, ta đâu biết mà quên
Nhưng núp rón, mẹ cắt ra từ đó

Qua mười năm, tưởng rằng quên dần nhớ
Hai mươi năm, thêm chồng chất sao quên
Ba mươi năm, rong rêu phủ bên thềm
Gió hiu hắt mỗi đêm về vẫy gọi

Cõi trời quê phơi phượng đài mòn mỏi
Chôn tha phương mờ mịt kiếp không nhà
Càng thương thêm tiếng nói của quê cha

Càng nhớ thêm tiếng tự tình đất mẹ

Cánh chim bay, dễ gì về tới tổ
Dù bay về, tổ cũ tìm đâu ra
Phải không chim sao vội vỗ bay xa
Nhanh đi nhé, kéo hoàng hôn khuất núi!

Tháng 11 – 2009

*Từ bài Giác ngộ quê hương của Lê Nguyên Châu
do Thầy QH tặng, tôi viết bài này.*

Mặc Giang

Vọng cố hương

Ta viết bài thơ vọng cố hương
Khi xa mới biết kiếp tha phương
Quê nhà một cõi trời cô đọng
Thăm thẳm hồn đau nát đoạn trường

Những ai mang kiếp sống xa nhà
Mới thấu lòng thương hình bóng cha
Nhớ mái quê nghèo nơi đất mẹ
Lá me chi lắm những la đà

Ve kêu nã nuốt mỗi trưa hè
Thương quá đi thôi, một tiếng Me
Nhớ quá đi thôi, tình phụ tử
Gập ghềnh sóng vỗ nước chìm khe

Khi xa mới thấu những tư lờng
Sung sướng gì nghe tiếng cố hương
Lại bắt băng ngang tình cố quận
Một thương kéo nhớ đến ngàn thương

Nếu ai bỏ mất tiếng quê hương
Sống cũng thừa thôi kiếp mộng thường
Lưu lạc lung linh hồn nghĩa địa
Bụi mờ đan kín cỏ phơi sương

Ai ai cũng có một quê hương
Vẫn biết ra đi, biệt dặm trường
Chim chóc còn mong về tổ ấm
Làm người ray rức vọng tơ vương

Nắm lên chút đất của quê cha
Nặng trĩu trên tay bóng mẹ già

Một cõi trời quê tràn khôi óc
Trong lòng sâu thẳm tiếng gia gia

Quê hương tôi viết, đừng nghe đau
Bạc trắng hoa cau, hỏi mấy màu
Vạn dặm trường xa, hỏi mấy nhịp
Vàng lên cát đá bãi nương dâu.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Tiếng vọng núi rừng

Ta đứng giữa rừng khuya khua gió núi
Tiếng uy linh vang vọng bốn phương trời
Hỡi núi rừng kỳ vĩ của ta ơi
Ai đánh đổ nổi thành đồng vách núi

Khi đêm đến, rừng rợn thêm bóng tối
Khi ngày lên, khiếp đảm thêm điệp trùng
Ai vô đây, bé nhỏ giữa núi rừng
Bước từng bước rụt rè trong kinh dị

Ngược mồi ớt chưa qua đầu đỉnh núi
Cúi mồi cỏ chưa nhìn hết hố sâu
Lại còn đèo, còn dốc nữa, ôi thôi
Đừng giỡn mặt nghe, hỡi thể nhân bé bỏng

Trời còn sợ mỗi đông về giá lạnh
Đất còn kinh mỗi hạ đến khô khan
Tím cho tím lòng, tím ngắt thu sang
Xuân mím nụ, cho trần gian dễ thở

Tội nghiệp không, hỡi những ai Thế Lữ
Một ly sơn cả kiếp nhớ thương rừng
Nhớ đôi non nghiêng vách núi điệp trùng
Hát trắng sao lộng ngân hà sao quỳên

Vũ trụ kia, một khi ta lên tiếng
Tiếng vang rền đẩy nhịp kéo nhau đi
Khua thanh âm ngân vọng đến kiêu kỳ
Cho rừng núi thêm uy linh cao cả.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Thương Cội Tùng Già

Thương thay cho cội tùng già
Ngồi trơ gốc cội giữa nhà trần gian
Nhìn ra lối dọc đường ngang
Trông vào bốn vách khép màn đóng khung
Tùng ơi tùng hỡi là tùng
Bách ơi là bách cùng chung phận này
Nghe tùng ngắt ngưỡng trời mây
Nào hay một cõi niềm tây ngõ ngang
Nghe bách vượt bóng thời gian
Nào hay phớt gió mây ngàn thế thổi
Được mang tiếng quý trong đời
Bốn mùa chết đứng chịu trời ai hay
Nói ra xấu mặt hổ mày
Âm thầm heo hút nổi này tình kia
Buồn trông cánh nhạn chiều về
Chim hồng bạt gió tứ bề xa bay
Cội tùng một gốc khô cây
Đất trơ đá cuội xát xây thân tàn
Cao chi, cho lắm phong trần
Trọng chi, cho lắm cơ cần tim đau
Xanh xanh cũng chỉ một màu
Cõi căn cũng chỉ bàu nhàu bèo mây
Cội tùng trông bách thương thay
Thế gian ai muốn thân này tặng cho.

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

Ai vua, ai cọp !

Ta có nghe câu Một rừng không hai cọp
Thế mới gọi là Chúa tể sơn lâm
Để cho núi rừng huyền bí uyên thâm
Tăng kỳ vĩ giữa đất trời cao rộng

Có những khi gầm gừ, vươn vai, thét rống
Có những khi lằm lũi, khép kín, âm u
Cho rừng sâu thêm hun hút mịt mù
Cho núi thẳm thêm cao kỳ rùng rợn

Nghe tiếng cọp, ai mà không phát ớn
Giữa núi rừng, ai không khiếp uy linh
Có biết đâu, cọp cô độc một mình

Cả đêm ngày trâm ngâm vua một cõi

Lỡ sinh ra, biết làm sao thoát khỏi
Sung sướng gì mang tiếng gọi sơn lâm
Chúa gì chúa, chỉ có chúa âm thầm
Sống thui thủi một mình trong cô độc

Ta có nghe câu Gàn vua như gàn cọp
Vua dễ gì gàn gũi với dân thường
Cọp dễ gì bầu bạn khách tương lân
Tiếng thì có nhưng làm sao có miếng

Lỡ làm vua, nên cân đai chịu trận
Lỡ làm cọp nên khoác bộ rằn ri
Lột xác ra vốn thật chẳng có gì
Cũng một đồng bầy nhầy khốc khô lở lói

Vua gì mà vua, cọp gì mà cọp
Biết bao nhiêu ông vua, thềm cuộc đời dân già quá đi thôi
Biết bao nhiêu con cọp, xót xa cho thân phận núi đồi
Ai có hiểu, và ai không có hiểu???

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

“Quê hương thứ hai” nghe nhức lắ!

Tha phương khách thổ đời lưu lạc
Xây sát phong trần vọng cổ hương
Biển Đông sóng vỗ, mờ bụi cát
Núi Thái mịt mờ, bạc khói sương

Ta vẫn chạnh lòng nghĩ nhớ quê
Khi hoàng hôn xuống kéo đêm về
Trăng sao ủ dột canh khuya vắng
Kiếp sống nơi đây không phải quê

Quê tôi dù có đói hay nghèo
Nhưng có tự tình dạ đắng đeo
Xóm dưới thôn trên lòng khẩn khát
Mỗi khi no ấm hay chèo queo

Đất khách tự do ai mặc ai
Sát bên hàng giậu chó đóai hoài

Mạnh ai nấy sống và lo lấy
Có chết muỗi ruồi cũng chẳng hay

Nước lũ chừng như vương chút mùi
Xứ người lạt nhách cứ lui cui
Gặp thì vầy vầy qua loa vậ
Không gặp tháng năm mặc kệ người

Quê mình không biết sẽ ra sao
Thuở trước đói no ấm lạnh, nào
Cơm cháo ngô khoai nhường ấm cật
Còn nay thời thế có tiêu hao

Dù có tiêu hao có thể nào
Chỉ nhìn đất mẹ bớt nghe đau
Quê cha bụi đất tung bờ cát
Vẫn thấy thương thương gió xạc xào

Còn thêm một mảnh bức dư đồ
Ai đã làm cho nó xác xơ
Cắt bớt chỗ kia, xéo chỗ nọ
Tổ Tiên đau lắm, nát lòng khô

Địa đầu đâu nữa Ai Nam Quan
Diêm cuối Cà Mau sóng ngập tràn
Quần đảo ngoại nhân muốn cưỡng đoạt
Đất liền Bô-xít đỏ lây lan

Đỉnh núi Trường Sơn phủ trắng đầu
Biển Đông trời trụt nhói lòng đau
Bờ lau cát đá te tua nữa
Gấm vóc giang sơn nát bã trâu

Còn ta biệt xứ kiếp lưu đày
Bởi thế bởi thời bởi loạn lây
Bởi nhiều bởi nhượng bởi ngoại nhập
Nếu không, sao lánh nước non này

Họ đâu nặng nghĩa tiếng dân tình
Tráo tráo trơ trơ cái nhục vinh
Bạo bạo tàn tàn cái sắt máu
Vì đồ vì đảng vì lao linh

Chắc người cũng khổ lụy như tôi
Tự đắc gì đâu nương xứ người
Quê hương thứ hai nghe nhục lắm
Ai nói, riêng tôi, chẳng nửa lời.

Tháng 12 – 2009
Mặc Giang

Dìu dất vào nhà Như Lai

Khóa tu học Phật pháp kỳ 9
Cuối năm 2009
Băng qua 2010
Nhìn lên Đức Phật mỉm cười
Tặng, Ni, Phật tử người người hỷ hoan
Rừng già che chở chồi non
Bồ đề thơm hạt vương tròn trước sau
Đường lên Tứ Thánh nhiệm mầu
Nắm tay xây đắp nhịp cầu lại qua
Độ cho hết khổ Ta bà
Chúng sanh dìu dất vào nhà Như Lai
Người với ta, tuy hai mà một
Ta với người, tuy một mà hai
Ưu Đàm nâng cánh hoa cài
Tử sinh bật dấu đường dài dặm băng
Phật ân đại thế thượng hoàng
Tam đồ hạ tế siêu thăng liên trì
Đó là đạo lý từ bi
Đó là bản hoài mười phương chư Phật
Tất cả chúng sanh
Sắc tướng, hình hài, tuy khác
Tâm như, tánh giác, tương đồng
Lắng nghe vi diệu tiếng chuông
Ngân vang tỉnh thức chơn thường trở bông
Ngày xưa, núi khác với sông
Ngày nay, núi núi sông sông khác gì
Đường nào cũng có lối đi
Thấp cao, rộng hẹp hỏi chi nẻo về
Kìa xem, ngọn mạch Tào Khê
Linh Sơn ẩn hiện, Long Hoa mỉm cười
Tặng Thầy một đóa xinh tươi
Tặng Cô một đóa sáng ngời tinh anh
Tặng Anh một đóa trong lành
Tặng Em một đóa trên cành thùy dương
Ta ca tiếng hát tình thương
Ta reo ánh đạo trên đường ta đi.

*Viết tại Khoá tu học kỳ 9 của Giáo Hội tại Bringelly, New South
Wales, Từ 31-12-2009 đến 04-01-2010.*

ĐẠO PHÁP và DÂN TỘC

Khóa tu Phật pháp ở Úc Châu
Mỗi năm tổ chức dễ dàng đâu
Tận tâm tận lực sao hay nhất
Kết quả thật cao như vọng cầu

Phôi hợp nhịp nhàng tất cả khâu
Năm ngày hòa nhịp tựa liên châu
Thời gian giờ khắc cho quy củ
Vượt sóng trùng khơi vững chuyển tàu

Con thuyền Bát Nhã thật thanh lương
Pháp vũ pháp vân chuyển pháp vương
Kinh kệ trầm hùng siêu pháp giới
Xuất phàm nhập Thánh bước lên đường

Con đường Bát chánh đã khai hoa
Sen quý hai tay dâng trước tòa
Nguyện Đức từ bi đấng bảo tọa
Đạo màu thấm nhuận khắp gần xa

Chư Tôn Thiên Đức mọi Tăng Ni
Vì đạo cứu đời nguyện bước đi
Phật tử một lòng xin hỗ trợ
Truyền đăng tục diệm pháp vô nghi

Người con Đức Phật quyết lòng son
Sức mỗi, nhưng tâm lực chẳng mòn
Dù khổ, nguyện lên đường cứu khổ
Nguyện cho Phật Pháp mãi trường tồn

Phật thân vi diêu tỏa hào quang
Phật diện châu viên ánh đạo vàng
Phật pháp nhiệm màu hằng phổ chiếu
Phật ân trùm phủ rộng mang mang

Dân tộc, quê hương lắm thuận mâu
Quốc hồn, quốc túy đắm chìm sâu
Con đò vĩ tuyến chưa dừng bến
Núi Thái biển Đông sóng bạc đầu

Tiếng quốc gọi hồn vọng cố hương
Tiếng gia non nỉ thức canh trường
Vì dân vì nước sao nông nổi
Con cháu Lạc hồng có khóc thương

Tất cả chúng ta nguyện mến thương
Một tay, xin cứu lấy quê hương
Một tay, xin giữ gìn đạo pháp
Khúc dạ tâm đan nát đoạn trường.

Tháng 01-2010

Ba nghiệp thanh tịnh

Tu cho sạch nghiệp của thân
Không còn đắm lụy phong trần lao linh
Tu cho miệng sạch, nguyên trinh
Không còn khẩu nghiệp tội tình đắng cay
Tu cho ý chẳng xéo dầy
Không còn bỉ thử, đọa đày ngã nhân
Mây bay vắt vẻo phù vân
Bọt bèo tàn tạ gốc phần vì đâu
Tang thương chi lắm biển dâu
Một đời bạc trắng mái đầu thương thay
“Ớt nào mà ớt chẳng cay”
Rau răm mới đắng, cỏ may mới phiền
Khổ, từ sinh tử triền miên
Khổ ra cửa ải mọi miền trần lao
Khổ, từ lặn hụp chiêm bao
Khổ ra cuối ngọn sóng đào biển lay
Nay, nhờ Ôn Phật quý thay
Ba rùng Giáo Lý, trắng tay sao đành
Trăm năm phù thế trôi nhanh
Nếu không tỉnh ngộ, chỉ mảnh treo chuông
Nay, nhờ Ôn Phật tỏ tường
Mặt trắng tay chỉ, dẫn đường Tào Khê
Phiêu du đã có neo về
Quay đầu bĩ ngạn, bến mê xa rời
Nghiệp thân thanh tịnh, tuyệt vời
Pháp thân vi diệu nơi nơi hiện hình
Nghiệp khẩu thanh tịnh, tuyệt tình
Trúc xinh trúc đứng một mình cũng xinh
Nghiệp ý, đóng cửa tử sinh
Ba đường sáu nẻo bật thình dẫu hài
Thần Tiên mở hội thiên thai
Thiền quang nắng rọi hoa mai trở rồi
Non cao, núi ngũ lung đòi
Tu Di chót đỉnh, thời thời hoan ca.

Ngày 03-01-2010

Ngưỡng Vọng Hành Trang Ngài Nhật Liên

Xin kính ngưỡng hướng về, một Cây Đại Thọ trong Rừng Già
Đã khuất bóng giữa núi non, đồi dốc, hồ sâu, hòn chông, đá tảng
74 năm trường, xuất gia, học đạo, hồng dương, trau dồi huệ mạng
87 năm một cuộc lữ, âm thầm gánh vác Đạo – Đời, nặng trĩu hai vai
Thượng hoàng Phật Đạo, hạ hóa chúng sanh, hạnh nguyện miệt mài
Danh lợi, địa vị, quyền uy, như đôi dép bỏ
Quảng Trị địa linh nhân kiệt, thời nào cũng có
Có linh mới có kiệt, xuất chúng siêu quần
Có lực mới có hồn, bạt thế siêu nhân
Là núi là sông, là khí là phách, của Miền Trung Nước Việt
Hòa cùng Miền Bắc, hiệp cùng Miền Nam tổ quốc
Vững tay chèo, kẻo tay lái, giữ gìn Đạo pháp, Quê hương
Dắt díu nhau đi trên khắp nẻo đường
Khi hòa hóa, khi nhu cương, để thắm tô giang sơn gấm vóc
Thế mới gọi là, Đạo Pháp và Dân Tộc
Thế mới gọi là, Phật Giáo và Quê Hương
Từ bi réo gọi tình thương
Đan tâm xây đắp cảnh dương óng vàng
Vai này, Đạo Pháp cru mang
Vai kia, non nước thênh thang ba miền
Đạo mầu thắm nhuận hồn thiêng
Non sông ôm ấp nối liền tình quê
Sống sao trọn vẹn ước thề
Núi cao chớ hỏi Tào Khê làm gì
Một đời, tâm lực vô nghi
Bách niên ư hữ, có chi thế trần
Nhẹ hơn một áng phù vân
Trong hơn sương trắng tỏa vàng thiền quang
Một Sa di, chim ngàn còn mỗi cánh
Khi Sa môn, phi mã sánh sao bằng
Hạnh vô cùng, nguyện vô tận, đức khiêm cung
Nên đời Ngài khắc ghi nhiều dấu ấn
Một Sa di, mà đã dự hội sao cho nhất thống
Một Sa di, mà làm Giảng sư, Giáo thọ thiền lâm
Tam đàn cụ túc, chấn động sơn môn
Du hóa sang Miên, sang Lào tế độ
Kế thế trụ trì Tây Thiên Thầy Tổ
Trùng kiến Long Thọ, Chứng minh Đạo Sư
Văn Thánh cổ tự, hưng chấn thiên tư
Nhận trao Ấn Tín, Tam - Tứ Tăng Thống
Không sư tử hồng, mà còn hơn sư tử hồng
Không hổ hùm thiêng, mà còn hơn hổ hùm thiêng
Một tiếng chuông ngân, vang vọng mọi miền

Một cây đại thọ, tàng che bóng phủ
Tăng Thống, Phụ tá hai đời, đủ hay chưa đủ
Lịch sử Phật Giáo, truyền trao, thiếu hay rằng thừa
Trời chẳng dám dùng dằng, đất chẳng dám dây dưa
Nào nghĩa lý nội ngoại ỡm ờ thời thế
Đầu trần góc bể
Chân duỗi thiên nhai
Đời – Đạo hai vai
Cần khôn nề mặt
Một vì sao sừng sững giữa vòm trời, đã tắt
Một đại thọ giữa rừng già, thũng gốc Tây qui
Một cuộc huyền sinh, tụ thì đến, tán thì đi
Nhưng nghĩa nặng tình sâu, cho rừng khuya khuya bóng núi
Vẫn còn kia, Đệ tử, Môn đồ, Pháp lữ
Vẫn còn đây, Đạo pháp, Dân tộc, Quê hương
Sen vàng chín phẩm Tây Phương
Ta Bà hội nhập mở đường độ sanh
Kìa xem mây trắng trời xanh
Vô Ưu một đóa trên cành thiên thu
Ta Bà còn lắm chỗ dư
Ngài mau quay gót độ người thế nhân.

Úc Châu, ngày 13-01-2010

Thích Nhật Tân kính bái

Tiền Người thăm lại Nhà Xưa

Trần nước mắt cho bờ mi ấm lạnh
Ngập thương đau cho cay xé tâm hồn
Nung lò cừ để tôi luyện sắt son
Lửa thử vàng để trui rèn chí khí

Vì Đạo Pháp leo lên đồi thế kỷ
Vì Quê Hương trèo vách núi nhiều khê
Hạnh dân thân không sao vẹn ước thề
Tâm nguyện lực chẳng sờn lòng gai góc

Biển trần khô ta du thuyền độc mộc
Hạnh độ tha xin trang trái cho đời
Cây khô cần ta gắn nụ xinh tươi
Đất nứt nẻ xin ươm mầm nảy hạt

Sóng triều vỗ lưng linh bên bờ cát
Nước cam lồ ấm áp vẫy cành dương
Ban đức Từ xóa sạch mọi đau thương
Ban đức Bi dưỡng nuôi chân thiện mỹ

Ai cản được bước chân người Tăng Sĩ
Áo Như Lai ta vá nhuộm tam đồ
Chấp tay nguyên với hai chữ Nam Mô
Dung tất cả nhập Huyền môn Hoa Tạng

Đất Nước này, ai có quyền mua bán
Đạo Pháp này, ai có quyền eo kéo
Tích trượng kia, ta nện cho mấy hèo
Đừng trí trá mang tội đồ Tông Tổ

Năm ngàn năm, giống Lạc Hồng rạng rỡ
Hai ngàn năm, tám gôi đạo từ bi
Đạo vì Đời, mang tâm lực vô nghi
Đời vì Đạo, nguyện tiên tu thánh đức

Người nhẹ gót thông dong về Tây Trúc
Thăm Nhà Xưa một thoáng, kéo hoài trông
Chón Ta Bà, sen quý mãi trở bông
Tình Pháp Lữ mong chờ Người quay lại

Thuyền Bát Nhã, nắm tay chèo tay lái
Chuyển pháp luân, nương tâm lực tâm đan
Khấp muôn phương gieo rắc ánh Đạo vàng
Bồ Tát hạnh chu du hành Lục Độ

Đời khổ ải, nguyện lên đường cứu khổ
Đời thương đau, nguyện cứu hết thương đau
Tiếng chuông ngân vang vọng khắp tinh cầu
Áo Như Lai chưa phai màu hoại sắc

Người về thăm cho đệ huynh nhắn gửi
Đấng Cha Lành an trụ có khỏe không
Gia hộ cho trần thế bớt long đong
Thời mạt pháp chúng sanh nhiều nông nổi.

Cung tiễn Ngài thăm lại Nhà Xưa
Ngày 14-01-2010
Thích Nhật Tân

Tiến bước về Tây

Tiến người quay gót về Tây
Phù sinh còn lăm nổi này tình kia
Tiến người nặng bước chia lìa
Môn đồ Pháp quyến đầm đìa móc mưa
Thương người biết mấy cho vừa

Một đời tận tụy ai chưa thấm lòng
Người đi cánh hạc thông dong
Chúng con ở lại nhớ trông bóng người
Nhìn nhau nước mắt khô cười
Cành mai trước ngõ ít tươi nụ vàng
Tiễn người tay dứt cung đàn
Đòn ngưng khúc nhịp đồ ngang bóng chiều
Còn đâu sóng vỗ cầu kiều
Còn đâu gió thoảng cánh điều bay xa
Trần gian vốn chẳng là nhà
Phiêu du quán trọ Ta Bà thế thôi
Non cao núi ngã lưng đời
Thùy dương cát trắng sóng mòi nhẹ lay
Người về hoa cỏ đạn mây
Chúng con ở lại niềm tây lạnh lùng
Điểm khởi, phải có điểm cùng
Vẽ lên dấu ngọc thi chung đấng trình
Có tử, thì phải có sinh
Vẽ lên diện mục hỏi mình là ai
Bản hoài bản nguyện Như Lai
Ô hay, trước ngõ cành mai trở rồi
Ân tình nặng nghĩa một đời
Gắn lên chót đỉnh chơi vui tiếng lòng
Bảo rằng mây trắng thông dong
Biết đâu toi tả tơ mòng ân sâu
Bảo rằng bãi biển nương dâu
Biết đâu bèo bọt muôn sầu mênh mang
Hữu tình gắn cỡi trần gian
Vô tình lay động trên đàng ta đi
Nếu không, cạn tiếng Từ Bi
Tâm không, nhưng nặng tư nghi độ sanh.

Kính tiễn Người đi,
Ngày 14-01-2010
Mặc Giang

Thương lấy Haiti

Viết sau khi xem tin tức và nhìn thấy hình ảnh điêu linh, thống khổ, kinh hoàng xảy ra tại nước Haiti, nằm ở Châu Mỹ Latin, bị một trận động đất cực mạnh với cường độ 7.3 Richter xảy ra vào ngày 12-01-2010 tại vùng biển sát bờ, làm cho toàn bộ thủ đô Port-au-Prince và một vùng rộng lớn của quốc gia này đổ nát, hơn 100 ngàn người bị chết, hơn 3 triệu người sống trong cảnh màn trời chiếu đất, trong 9 triệu người theo dân số hiện tại.

Con số tử vong có thể cao hơn. Nạn dịch có thể diễn ra. Tình trạng cứu trợ bị tắc nghẽn vì phi trường hư hại, đường sá sụp đổ hay bị gập ghình. Nhiều tẻ nạn cũng

đang hoành hành tại đây,... Liên Hiệp Quốc, rất nhiều nước trên thế giới đã lên tiếng cứu trợ. Ngay cả Ngoại trưởng Hoa Kỳ, bà Hillary Clinton phải hoãn chuyến công du Úc – Tân Tây Lan, để khảo sát chương trình viện trợ, đủ để biết mức độ trầm trọng khẩn thiết tới đâu. Nhiều quốc gia đã đưa quân đội, chuyên viên, bác sĩ tới để tìm cách tiếp cứu, đủ biết tính cấp bách và nghiêm trọng vô cùng.

Lại động đất xảy ra tại Haiti
Mới ngày 12 tháng 1 của năm 2010 chứ gì
Hơn 100 ngàn người bị chết chóc như ri
Hơn 3 triệu người sống trong cảnh màn trời chiếu đất
Trời gì mà trời
Đất gì mà đất
Điều linh chất ngất
Tan nát thê lương
Tận đáy tang thương
Tận cùng thống khổ
Mạng sống con người thua cây thua cỏ
Kiếp sống con người chỉ mảnh treo chuông
Khi trời đất nổi cơn phẫn nộ điên cuồng
Vô số nạn nhân bị vùi chôn tập thể
Người sống sót nghẹn lòng, nín thở
Tê tái con tim, và nát dạ tâm can
Phũ phàng chi hồi phũ phàng
Đắng cay chi hồi ngập tràn đắng cay
Trắng tay, trắng cả hai tay
Nhà tan cửa nát mặt mày xác xơ
Tìm trong đống nát đại khờ
Còn ai sống sót vật vờ chui ra
Tìm trong một bãi tha ma
Ai cha, ai mẹ, ai là anh em
Trời đất thênh thênh
Người người trở mắt
Ruột đau hơn cắt
Dạ xót hơn cào
Cuộc đời, tẻ quá chiêm bao
Kiếp người, tẻ quá bọt trào sóng tuôn
Nhìn trông đống nát kinh hoàng
Nhìn trông thống thiết da mòn thịt thau
Còn chi mà nói khổ đau
Còn chi mà nói biển dâu điêu tàn
Xin người mở rộng cưu mang
Ít nhiều cũng tấm lòng vàng quý thay
Xin người dang rộng đôi tay
Lá lành lá rách mới hay nghĩa tình
Còn sót lại một mình em đó
Còn tro vợ một đứa em kia
Em mang cuộc sống chia lìa
Sống cho hết kiếp đằm đìa thế nhân

Em mang cuộc sống cô thân
Sống cho cùng tận gốc phần hẩm hiu
Ruột gan đâu nữa chín chiều
Lòng son đâu nữa chỉ điều tóc tơ
Đời em, vắt nước ra mồ
Vắt cơm ra cháo lẫn mò thế thôi
Haiti, ơi hỡi Haiti
Nhìn trông đồ nát còn gì hay không
Haiti, đau khổ chất chồng
Xuống sông tát biển bắt còng lên non
Tìm trong trái đất bỏ hờn
Để nghe góc cạnh nỉ non mấy bờ
Tìm trong tận đáy xác xơ
Để nghe cuộc sống đại khờ hồn đau
Thương người, xin viết đôi câu
Sẻ chia bụi ngọt con tàu trần gian
Thương người, xin viết đôi hàng
Đất còn chi nữa bắt thang hỏi trời
Haiti, tiếng khóc thay cười
Hỡi ai thương xót, cho người Haiti!

Ngày 15-01-2010

TNT Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Việt Nam dân tộc anh hùng

Ta mang theo cả quê hương
Ta mang theo cả hình hài đất mẹ
Ta mang cả vóc dáng quê cha
Năm ngàn năm xây dựng nước nhà
Bao thời đại kinh qua lịch sử
Dòng giống Lạc Hồng,
Thương yêu tình tự
Con cháu Rồng Tiên,
Máu đỏ da vàng
Phía Bắc đỉnh đầu,
Cửa Ải Nam Quan
Phía Nam cuối mũi,
Cà Mau biển rộng
Đức Tổ Hùng Vương,
Cờ bay khói quện
Đại phá Hán Tàu,
Nhị kiệt Trung Vương
Ngô Quyền đại thắng,
Quét sạch Bắc phương

Chôn mộng xâm lăng,
Bạch Đằng dậy sóng
Đánh tan Nguyên Mông,
Đức Trần Hưng Đạo
Dẹp lũ tham tàn,
Giặc Minh tàn bạo
Áo vải Lam Sơn,
Lê Lợi phát cờ
Đại đế Quang Trung,
Giặc Thanh chật mồ
Việt Nam thái hòa,
An bình thịnh trị
Ba Miền tổ quốc,
Thành đồng vách núi
Một dãy Trường Sơn,
Chống đỡ sơn hà
Biển Thái Bình, vượt sóng đầy bờ xa
Non nước Việt, thành giang san cảm tú
Ta mang theo cả quê hương
Ta mang theo cả hình hài đất mẹ
Ta mang theo cả vóc dáng quê cha
Nước Việt Nam thế thế an hòa
Dân Việt Nam thời thời oanh liệt
Mỗi tác đất kết tinh anh hùng hào kiệt
Mỗi bước đi cầu thành trung dũng keo sơn
Đội phong ba sức lực không mòn
Dẫn phong trần chí khí không chuyển
Chống ngoại xâm tung hô một tiếng
Triệu triệu con người, và triệu triệu trái tim
Xuất xứ như thần, bão thổi triều dâng
Đạp tất cả mọi chông gai thử thách
Ông cha ta đã khai thông chuyên mạch
Con cháu ta mãi nối tiếp truyền thừa
Vượt bại thành, băng ghiệt ngã hơn thua
Điểm cuối đích, khải hoàn bài ca chiến thắng
Dân Việt Nam ta tình sâu nghĩa nặng
Nước Việt Nam ta biển rộng sông dài
Truyền ngàn xưa lưu lại đến ngàn sau
Không biến thể không lung lay đâu được
Ta ra đi, vì non sông đất nước
Ta ra đi, vì dân tộc quê hương
Đó là lời tuyên xưng, đồng dục đường đường
Như Hịch Tướng Sĩ, hay Bình Ngô Đại Cáo
Đất anh hùng, sinh ra anh hùng tiết tháo
Đất địa linh, sinh ra nghĩa sĩ anh thư
Chủ hòa, chủ bại, bám danh, bám lợi ư
Hội nghị Diên Hồng, hùm thiêng trời dậy

Ta mang theo cả quê hương là thế ấy
Báo khắp cùng trên bốn biển năm châu
Đừng Việt Nam không tan xác cũng bể đầu
Bao nhiêu thời xâm thực đều sút tai, gãy gọng
Con cháu Lạc Hồng, một dòng một giống
Đất nước Việt Nam, một thế một phương
Trung liệt, trâm anh, nghĩa khí phi thường
Quét tất cả mọi bạo tàn hồng hách
Năm ngàn năm văn hiến, vững hơn bàn thạch
Trang lịch sử huy hoàng, son sắt đản thanh
Trên, rúng động trời xanh
Dưới, rền vang khắp đất
Truyền trao nhau muôn đời không mất
Tiếp nối nhau muôn thuở không cùng
Việt Nam dân tộc anh hùng
Việt Nam là của giống dòng Việt Nam.

Mặc Giang

Tháng 4 – 2010

macgiang@y7mail.com

Ba Mươi Lăm Năm

Mười năm sắc úa lên màu
Hai mươi năm rũ con tàu xác xơ
Ba mươi năm đã tàn khô
Thêm năm năm nữa sương mờ bụi bay
Cổ đeo đeo đẳng hao gầy
Tóc bay trắng gió mặt mày hằn sâu
Xát xây cho nát khối đầu
Đập giũa cho bấy cơ cầu tâm can
Mười năm đứt mấy đoạn trường
Hai mươi năm những tư lừng tóc tơ
Ba mươi năm luống đại khờ
Thêm năm năm nữa cơ hồ còn chi
Lôi mòn cạn hết nẻo đi
Đường hầm thăm thẳm đen sì trước sau
Biển sâu xơ mạn con tàu
Núi cao thách đố cánh điều tầm không
Khản kêu rất cổ chim Hồng
Chim Lạc chờ dẫn tang bồng phong sương
Mười năm còn thắm cương thường
Hai mươi năm bấy chao tương sẫm màu
Ba mươi năm phủ bờ lau
Thêm năm năm nữa vàng thau pha chì
Hoàng tuyền ùn nghẽn lối đi

Dương trần cũng thế khác gì chưa chôn
Đêm đêm tiếng quốc rợn hồn
Trường canh non nỉ sắt mòn son pha
Cũng vì tiếng quốc gọi gia
Tiếng non gọi nước cửa nhà Việt Nam
Mười năm chưa nở sao cam
Hai mươi năm thử đá vàng lửa nung
Ba mươi năm luống chưa cùng
Thêm năm năm nữa anh hùng biết tay
Phân ba thế kỷ miệt mài
Tinh hoa sức lực phơi đài dậm soi
Trùng trùng đất lở cát bồi
Biển khơi sóng vỗ núi đồi mù sương
Cũng vì hai tiếng quê hương
Thế thời thời thế nghệ thường tình tang.

Tháng 4 – 2010

Quán trọ vô thường

Nếu ai cũng chọn an bình
Khổ đau để lại cho ai
Đường đời dễ gì bằng phẳng
Hoa hồng nào chẳng có gai

Nếu ai cũng chọn thanh nhàn
Nỗi phiền để lại cho ai
Biết sống trong đời mới khó
Thế nhân ngày ngắn đêm dài

“Cái quay búng sẵn trên trời”
Lợi danh phú quý trò chơi
Đốt đèn trượng phu quân tử
Cổ kim gương sáng cho đời

Bức màn nhân ngã loanh quanh
Sương sa ngọn cỏ mong manh
Cửa tử vô thường vậy gọi
Hết rồi một kiếp trôi nhanh

Biết chia nhau trong cái khổ
Biết chia nhau trong niềm vui
Cân bằng cuộc đời sướng khổ
Ai ai cũng có nụ cười

Cái bè danh lợi cong cong

Giả nhân giả tướng tréo tròng
Tiểu nhân lành khênh đón gió
Đại nhân thiên hạ khó tìm

Cuộc đời như một trò chơi
Trăm năm rồi cũng tiêu đời
Nghĩa trang xanh rì hoang lạnh
Một mai rồi cũng chơi vơi

Hoa thơm trong đời mới khó
Cỏ dại thật dễ lây lan
Một khi già từ quán trọ
Ùn nhau chập ních suối vàng

Sao không giành nhau trên đó
Mà nay chui xuống dưới kia
Thẹn thùng thập thò lấp ló
Muộn rồi tội nghiệp thương chưa!

Tháng 3 – 2010

Biết thương Cha Mẹ

Khi em vừa mới sinh ra
Mẹ cắt núm nhau chôn đó
Cha cắt núm rốn chôn kia
Cho em có mặt ấy mà

Khi em vừa mới chào đời
Òa lên vang vang tiếng khóc
Mẹ cha chúm chím mỉm cười
Con tôi thương quá đi thôi

Chín tháng cưu mang đức mẹ
Ba năm bồng ẵm ơn cha
Sữa mẹ khô dần em khóc
Nhà nghèo cơm cháo xót xa

Lớn lên cho ăn cho học
Nuôi em khôn lớn nên người
Mẹ cha yếu già thờ dốc
Biết bao công sức em ơi

Nuôi con suốt đời gian khó
Đâu phải ngày một ngày hai
Đất trời mệnh mông còn nhỏ

Em ơi nhớ lấy ơn này

Cái tiếng con hiền cháu thảo
Tổ Tiên dạy dỗ ngàn xưa
Ngàn sau báo bổ chưa vừa
Em đừng tính năm tính tháng

Đầu nguồn nước không có cạn
Cuối sông nước chảy miệt mài
Công cha nghĩa mẹ hoa cài
Thấm tồ bông hồng hiếu hạnh

Rừng non nhấp nhô đồi núi
Vũng sâu nghiêng ngựa lưng đèo
Công cha nghĩa mẹ đặng đeo
Thương con tới khi nhắm mắt

Coi chừng dầu khô đèn tắt
Tìm lại không có được đâu
Mẹ cha gian khổ dãi dầu
Đừng để một mai quá muộn

Dặn nhau để thương để nhớ
Nghe em nghe chị nghe anh
Ngoài kia cửa biển gập ghềnh
Xạc xào gấm vang lệ đá.

Tháng 3 – 2010

Quê hương yêu dấu

Quê hương ai không nhung nhớ
Đi đâu cũng muốn trở về
Dòng sông ôm ấp bờ đê
Bến cũ con đò đứng đợi

Quê hương không hờn không dỗi
Đất mẹ không chối từ ai
Đường xưa mở lối hoa cài
Lối về chờ trông bỏ ngõ

Dù ai đi đây đi đó
Xa xôi góc biển chân trời
Tình quê thăm thẳm đầy vơi
Chứa chan nỗi niềm cố quận

Ước mong trở về một chuyến
Đường dài ly cách chia phôi
Quê hương không phải đón mời
Không lẽ một đi đi mãi

Quê hương từ khi khôn lớn
Quê hương từ thuở chào đời
Đến nay vẫn thế không vơi
Lớn dần trong ta thì có

Quê hương con đường đất nhỏ
Quê hương con đường cái quan
Bụi tre khóm trúc đầu làng
Dấu tình in sâu nguyên vẹn

Ra đi không hò không hẹn
Nhưng về ai chẳng chờ mong
Nnhư lúa chờ ngày trở bông
Nnhư mầm chờ xanh lá mạ

Sau hè thắm kêu tiếng má
Trước ngõ thắm gọi tiếng ba
Tạo thành vóc dáng thân ta
Ấp ủ nhà xưa ấm lạnh

Quê hương nào ai xa lánh
Hỏi ai không có quê hương
Hỏi ai không có tình thương
Để gì tìm quên khỏi nhớ

Quê hương cho ta hơi thở
Quê hương cho ta nụ cười
Quê hương ta mới làm người
Không ai có quyền xúc phạm

Quê hương cho ta vóc dáng
Quê hương cho ta hình hài
Quê hương không chối từ ai
Không ai có quyền đánh mất

Quê hương cho ta tư chất
Quê hương cho ta hành trang
Quê hương máu đỏ da vàng
Của người Việt Nam yêu dấu.

Tháng 3 – 2010

Nhớ mãi Tình Quê

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà
Nhớ com dưa muối nhớ cà dầm tương”
Một câu ấm áp tình thương
Một câu mà cả quê hương đong đầy
Dù cho đi đó đi đây
Quê hương mang nặng tháng ngày nào người
Bởi vì nơi đó có tôi
Có anh có chị có người thân thương
Có cây cầu nhỏ bên đường
Có làng có xóm phố phường dấu yêu
Tình quê sâu mộng nâng niu
Tình người chan chứa chất chiu giữ gìn
Hàng cây lối nhỏ bóng in
Xinh xinh trúc biếc xanh xanh tre vàng
Còn đây nùm rốn đang mang
Nùm nhau chôn đó họ hàng lục thân
Dù cho nay lửa mai lần
Quê nhà cổ quận phong trần không phai
Đường về bóng đổ nghiêng dài
Nói ra lỗi hẹn một mai chưa tròn
Tình quê như đảo nhớ hòn
Như sông nhớ biển, như non nhớ rừng
Giật mình tỉnh mộng cây rung
Hồn quê chôn chặt tận cùng biết đau
Một mai còn có trước sau
Cam đâu hờ quít, cau đâu mấy buồng
Để nghe một cõi tơ vương
Để nghe thấm thía tư lương hồn ta.

Tháng 3 – 2010

Một tiếng Tình Quê

“Quê tôi nghèo lắm ai ơi
Mùa đông thiếu áo hè thời thiếu ăn”
Nói lên không phải than thân
Cũng chẳng trách phận cơ bản gian lao
Dù nghèo nhưng sống thanh cao
Nặng ân nặng nghĩa tơ hào chi ai
Chẳng qua cái nạn thiên tai
Đất cày sỏi đá khổ dài thế thôi
Trắng tay chưa đủ vá bồi
Lũ lụt lại đến dập vùi nhiều khê

Dân tôi mang nặng tình quê
Miếng cơm manh áo vỗ về có nhau
Quê nghèo trắng dã ruộng cau
Đã chôn nùm rôn, nùm nhau đầu đời
Mới cho muối mặn mềm môi
Mới cho núi thẳm biển khơi điệp trùng
Ở đâu cũng mến nhau cùng
Đi đâu cũng nhớ Miền Trung đượm tình
Nói ra một tiếng quê mình
Như in dấu ngọc bóng hình xa xưa
Quê tôi chan nắng đổ mưa
Chan khoai độn sắn cho vừa lòng nhau
Đi đâu nhớ trước nhớ sau
Trở về như bước nhịp cầu ái ân
Dù cho tắm gội phong trần
Như vàng thử lửa luyện thân sá gì
Sông dài biển rộng thăm thì
Núi cao hổ thẳm tư nghi thăm tô
Mới thành răng rứa tê mô
Nấu sao kệ nấu chớ chê nấu hê
Cũng đừng théc méc chi nghe
Nói ra một tiếng tình quê đủ “rầu”!

Tháng 3 – 2010

Chiêu hồn Lịch Sử

Chiêu hồn lịch sử linh thiêng
Anh hùng liệt nữ Tổ Tiên hiện về
Gia trì non nước sơn Khê
Ngàn năm sông núi vẹn thề núi sông
Chiêu hồn Mẹ hỡi Biển Đông
Cha ơi, núi Thái giống dòng Rồng Tiên
Chở che trên khắp mọi miền
Cháu con Lạc Việt đoàn viên thái bình
Không còn thống nổi điêu linh
Núi xương sông máu vụn mình kêu đau
Da vàng máu đỏ một màu
Mà sao thử lửa làm nau rợn hồn
Cát kia còn ụ bên cồn
Đá kia còn dựng kê hòn chờ mong
Mưa sa đợi nắng đem hong
Con thoi đợi chỉ tơ hồng tâm đan
Chớ đâu đập giũa nát tan
Cạn tình ráo máng ê càn nhiều nhưng
Chiêu hồn lịch sử xót thương

Lóe lên dấu ngọc vẽ đường mà đi
Mắt nào chẳng khép bờ mi
Lòng nào chẳng động tư nghĩ ruột gan
Nhìn trông ngọn cỏ bên đàng
Phất phơ trước gió mơ màng trời xanh
Nhìn trông chiếc lá treo cành
Đằng đeo cuốn héo đổ dành chồi non
Chiêu hồn lịch sử sắt son
Chở che gia hộ trường tồn Việt Nam
Vàng thau lẫn lộn mới chàm
Kinh qua vượt thoát bao hàm điểm tô
Nói ra một tiếng cơ đồ
Ngàn năm máu cạn xương khô chất chồng
Nói ra một tiếng núi sông
Xuống biển kéo cát, bắt còng lên non
Kết thành quốc tủy quốc hồn
Cha ông xây dựng cháu con giữ gìn
Thầm thì sóng vỗ đầu ghềnh
Xa xa nước chảy mông mênh sông dài
Việt Nam dấu ngọc trang đài
Sử vàng lối cỏ hoa cài thiên thu.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Từ tạ Song Đường

Tiếng Ông Cha, lung linh hồn Núi Thái
Tiếng Nghĩa Mẹ, rào rạc nước Biển Đông
Mà nghe sóng vỗ trong lòng
Leo đòi gió hú buồn trông đỉnh đèo
Rong rêu tựa vách cheo leo
Ngàn năm sương lạnh eo sèo bèo mây
Ta mang một tấm thân này
Ông cha nghĩa mẹ đong đầy tình thâm
Sau hè rau húng rau răm
Bên hông rau đắng trước thềm rau cay
Đầu đường đan kín cỏ may
Bước quanh lối ngõ gió lay bụi mờ
Đếm trong từng tiếng đơn cô
Gõ lên cung nhịp đại khờ hồn đau
Quê nghèo trắng mấy mùa cau
Xác xơ góc rạ sắc màu tầm không
Ra rừng nhật lá diêu bông
Lên non tát biển xuống sông bắt còng
Tiếng Ông Cha, giọt mồ hôi muối mặn

Tiếng Nghĩa Mẹ, lệ khép mắt sâu vương
Đêm trong vụn vỡ tình thương
Chôn trong tim thẳm trên đường từ ly
Đầu cầu Ái Tử thẳm thì
Cuối sông nước chảy một đi vạn lìa
Nghĩa trang mờ khói mộ bia
Gắn trên giá lạnh đổ về tịch liêu
Còn đâu mà nói chín chiều
Ngõ sau cửa trước tiêu điều hợp tan
Vọng khua tiếng nói muộn màng
Sông Đường từ tạ gió ngàn bay bay.

Tháng 3 – 2010

Không sao đánh đổi Tình Quê

Quê nhà vạn lý mù sương
Xát xây sỏi đá trên đường ta đi
Ra đi dù có là gì
Không sao đánh đổi biệt ly một đời
Trăng ngàn le lói dặm soi
Tình quê réo rắt gọi đời thê lương
Mà nghe nát ruột tư lừng
Chôn sâu hai tiếng quê hương đáy lòng
Lối về bỏ ngõ hoài mong
Như sương sáng sớm đem hong nắng chiều
Quê nhà một mái cột xiêu
Tường tre vách lá chín chiều tiêu sơ
Ra đi từ đó đến giờ
Thời gian chi nữa mịt mờ tháng năm
Ba mươi nào đợi chi rằm
Xuân thu đông hạ lạnh căm bốn mùa
Phớt qua như ngọn gió lùa
Nửa đời vật vạ được thua bại thành
Vèo trông phù phiếm lợi danh
Đâu bằng thanh thảo trong lành nhà quê
Nhưng sao bỏ ngõ đường về
Bởi đành nên đoạn mãi mê đêm dài
Trùng trùng bóng tối lên ngai
Hòn chồng đá tảng lối cài búa giã
Leo đòi thế kỷ nhục nhằn
Lao linh thức hệ vết hằn thâm sâu
Chông gai hàm hố lấp cầu
Trường ca điệu lý thuận mâu be bờ
Quê nhà cố quận đêm mơ
Giật mình thức dậy mịt mờ bóng đêm.

Tháng 3 – 2010

Thăm cánh hoa này

Cho ta thăm cánh hoa này
Bỏ quên vũng tối hao gầy ra sao
Mưa sa gió tấp đưa vèo
Núi cao hổ thẳm đèo heo hút lồng
Hoa kia nguyên vẹn thanh trong
Thủy ngân còn gợn, nước sông còn gàu
Hoa kia nguyên vẹn sắc màu
Ngày lên không vương đêm thâu không màng
Cho ta thăm cánh hoa này
Đã lâu không biết mặt mày ra sao
Lên trời còn hỏi trăng sao
Xuống đất còn hỏi phóng lao chi hè
Nghe trong một tiếng im re
Hiện ra bốn hướng tứ bề sắc không
Ẩn vào nhẹ tựa lông hồng
Chim bay đầy nước dòng sông vô tình
Tìm ta chẳng thấy được mình
Không ta thì hỏi bóng hình ở đâu
Cho ta thăm cánh hoa này
Đừng buồn chi nhé lâu nay thế nào
Thức rồi, sao hỏi chiêm bao
Còn mê ngủ ngáy ào ào thế thôi
Hoa kia nguyên vẹn tuyệt vời
Không xa bến cũ không rời nhà xưa
Hoa kia nguyên vẹn thượng thừa
Không tàn cát bụi gió lùa thời gian
Ta nâng một cánh hoa vàng
Gởi trong diệp hữu muôn ngàn thiên thư.

Tháng 3 – 2010

Hoa Sen Tám Cánh

Hoa Sen tám cánh em mang
Tâm như sáng tỏa trên đàng em đi
Nhìn đời ánh mắt từ bi
Nói năng ký xuất nghĩ suy tỏ tường
Hoa Sen Tám Cánh em nương
Ba ngôi Tam Bảo pháp vương nhiệm màu
Ngăn sông cách núi hồ sâu

Mở lòng trắc ẩn, bắc cầu lại qua
Hoa Sen Tám Cánh thiết tha
Em mang dấu ngọc vào nhà Như Lai
Gôm thâu quá khứ vị lai
Sống trong hiện tại hoa mai trở rồi
Cây xanh đậm ngọn thêm chồi
Hoa thơm thêm nhụy tô bồi tương lân
Hoa Sen Tám Cánh ân cần
Thời thời khắc khắc chuyên tâm tu hành
Sen vàng sen trắng sen xanh
Liên Trì Hải Hội vẫy cánh thùy dương
Em mang đạo lý lên đường
Em mang chánh pháp yêu thương muôn loài
Du thuyền Bát Nhã ra khơi
Cứu người hoạn nạn độ đời trầm mê
Nhà xưa đã có lối về
Ba đường sáu nẻo mãi mê lâu rồi
Hoa Sen Tám Cánh em ơi
Ưu Đàm thơm ngát, mỉm cười trao tay
Đạo vàng sáng tỏ hơn ngày
Không còn đêm tối đọa đày trần lao
Em mang hoa ấy đi nào
Đóa hoa tự tánh nhập vào pháp thân
Em mang hoa ấy chuyên cần
Ngàn năm hiện hữu trăng rằm thiên thu.

Tháng 3 – 2010
TNT Mặc Giang

Sống đi, đừng hỏi!

Chớ hỏi ngày mai sẽ thế nào
Ai đem giấc mộng hỏi chiêm bao
Ngày nay không biết như đom đóm
Thắp ngọn đèn khuya gọi gió vào

Chớ hỏi cuộc đời sao thế ni
Lăn vào trần thế phải như ri
Nghịch duyên nghịch dĩ chồng oan trái
Đành vác truân chuyên gánh đọa đày

Chớ hỏi bao giờ mới thoát ra
Đầu hôm sớm tối phải sương sa
Không có ngày lên và đêm xuống
Cái khổ triệt tiêu, ô, thế à

Cuộc đời hướng thượng biết vươn lên
Thiện mỹ, lương tri khó gọi tên
Biết sống, nó thường hằng có mặt
Nói ra, nó lặn biển chênh vênh

Cái khổ thế nào, hãy lấy ra
Kiếm tìm lục lợi khắp gần xa
Trong ngoài trên dưới đều không có
Tất cả chỉ còn mình với ta

Thế thì đừng hỏi, cũng đừng suy
Chẳng có lao lung, chẳng lổi nghi
Không có ngã nhân, không bỉ thử
Linh còn không có, hỏi chi tri.

Tháng 3 – 2010

Ca ngợi Quê Hương

Hát bài ca ngợi quê hương
Mến yêu hòa ái thân thương
Tấm lòng chứa chan hy vọng
Con tim biết thở nhau cùng

Em hát bài ca mến thương
Chị mang tiếng hát lên đường
Anh trông sông dài biển rộng
Đâu đâu cũng một quê hương

Em đi một bước trên đường
Chị đi một bước vắn vưng
Anh đi khắp lòng đất nước
Đâu đâu cũng một quê hương

Em hát bài ca dấu yêu
Chị rung khúc nhịp cầu kiều
Anh đi qua truông qua suối
Ca vang sông núi mỹ miều

Em hát bài ca nước non
Chị nhìn vết cũ lối mòn
Anh khơi suối nguồn lịch sử
Quê hương thấm nhuần sắt son

Em đi một bước trở về
Chị nhìn bến cũ con đê

Anh quay mái chèo đứng lại
Quê hương muôn thuở vẹn thề.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Em tôi thường hỏi

Em tôi thường hay hỏi
Biết bao giờ anh về
Mẹ trông anh mòn mỏi
Nhìn đầu ngõ như mơ

Em tôi thường hay hỏi
Biết bao giờ anh về
Mẹ già thâm khế bảo
Lỡ nhắm mắt không yên

Từ khi anh ra đi
Mẹ có vẻ sầu bi
Lâu lâu mẹ mới nói
Còn một đứa nữa chi

Từ khi anh vắng nhà
Thời gian ngày càng xa
Không gian ngày thêm rộng
Đêm xuống lạnh sương pha

Một năm rồi năm năm
Năm năm rồi mười năm
Hai mươi ba mươi nữa
Như cá lặn biệt tăm

Không lẽ không nhớ nhà
Còn đây bóng mẹ cha
Còn kia em thơ nữa
Anh không chút xót xa

Em vặn hỏi thăm thì
Anh nghe trái “Lệ Chi”
Trăm ngâm vương vị đắng
Không biết nói năng gì

Em đừng hỏi nữa nghe
Em biết không con ve
Mỗi mùa hè ra rả
Hết mùa hè, im re

Sao có tiếng ve sầu
Mong chờ nhưng biết đâu
Hoàng hôn và bóng tối
Nhu vang vọng kinh cầu

Em tôi không hỏi nữa
Hỏi nữa để làm chi
Thời gian mờ rêu phủ
Nhu biệt cố kinh kỳ.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Tô thắm Giang Sơn

Này em này chị với này anh
Cầm tú giang san thật hữu tình
Biển rộng sông dài cùng trời nhịp
Hòa reo khắp đất lộng trời xanh

Quê hương ta đó đẹp Ba Miền
Một bức dư đồ Nam Bắc Trung
Nhu gắm thêu hoa, tranh khởi sắc
Trao nhau gìn giữ đến vô cùng

Cho dù sự sống phải chia xa
Nhưng nhớ anh em chỉ một nhà
Nếu có sự gì lên tiếng gọi
Cấp thời hiện diện chẳng kêu ca

Nhớ xưa Mẹ dắt con lên rừng
Một nửa theo Cha xuống biển Đông
Tay cấy tay cày tay ruộng rầy
Hê lên một tiếng đẹp lòng không

Năm ngàn năm trước thuở Văn Lang
Tiếp nối điếm tô trang sử vàng
Thời đại kinh qua băng thế kỷ
Việt Nam sông núi vững như thần

Nay anh nay chị và cùng em
Được sống an lành thật âm êm
Nhớ luyện tâm can rèn chí khí
Truyền trao kế thế chớ có quên

Anh chị em ơi hỡi chúng ta
Giữ gìn lịch sử của ông cha
Gia tài của mẹ nâng niu mãi
Tô thắm giang sơn non nước nhà.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Hùng ca Sông Núi

Quê hương nước Việt của ta ơi
Ta muốn ca vang đến vạn lời
Ca khắp năm châu cùng bốn biển
Hòa reo điệp khúc bản hùng ca

Dựng cờ lập quốc Đức Hùng Vương
Rộng mở giang san thật phú cường
Văn hiến ngàn năm tinh tú quá
Trăm anh dũng lược thế đường đường

Tiên Tổ Việt Nam khí dũng thừa
Ông cha kiệt hiệt chẳng hề thua
Cháu con dần bước cùng nhau tiến
Ai mộng bá quyền có nhớ chưa

Cuốn chạy tan hoang giặc Bắc phương
Tiếp theo một lũ bọn Tây phương
Ngàn năm cũng cút trăm năm xéo
Ai muốn lăm le cũng một phường

Trời đã định ban non nước này
Đất Nam sừng sững nhất đông tây
Dân Nam chí khí nhất thiên hạ
Dân Việt anh hùng tuyệt thế thay

Hát tiếng hùng ca khắp nẻo đường
Việt Nam tình tự ngát yêu thương
Con Hồng cháu Lạc kiêu sa quá
Dòng giống Tiên Rồng nhất bốn phương.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Tuyệt thế Sơn Hà

Quê hương gấm vóc nước non nhà
Quốc túy quốc hồn của quốc gia
Chuyển tiếp truyền lưu trao thế hệ
Ngàn năm thạch trụ vững sơn hà

Tổ Tiên mở nước phát tuyên cờ
Lịch sử oai hùng quyết điểm tô
Núi cạn sông mòn không biến đổi
Cháu con gìn giữ vẹn cơ đồ

Văn hiến huy hoàng nước Việt Nam
Tinh hoa phú phách sắt son chàm
Trung trinh tiết liệt hòa nhau quyện
Tọa thị phương đài thủ định ban

Da vàng máu đỏ giống Rồng Tiên
Nhân loại năm châu vô hậu tiên
Hồng Lạc kiêu sa vờn bốn biển
Kết tinh nước Việt của Ba Miền

Một, hát ca vang non nước này
Hai, tròn nguyện ước tay trong tay
Ba, thề cương quyết khi lâm biến
Bốn, đặng tới ta sẽ biết ngay

Quê hương dân tộc Việt Nam ta
Triệu triệu con tim chỉ một nhà
Một tiếng hô lên liền bá ứng
Dân an quốc thái khải hoàn ca.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Đầy bãi thuận mâu

Chớ bảo, đường hầm hết lối đi
Đãi bơi có lệ nói làm chi
Chui vô thì phải chui ra được
Giã giũa kêu ca cái nỗi gì

Chịu trận, im re, thế mới là
Chúng sanh kham nhẫn chôn Ta bà
Ngồi yên chết dí trên lưng cọp
Nhảy xuống hải hùng sợ quỷ ma

Cầm cân nẩy mực thẳng dây cương

Xuất xử biết cân đo nhún nhường
Lãnh đạo bắt tài thành đạo lãnh
Gian thần nịnh tặc phải trần thân

Trượng phu, quân tử biết tư nghi
Chẳng giận, chẳng tham, cũng chẳng si
Không lợi, không danh, không ý thế
Chỉ nghe tiếng nói của lương tri

Chẳng có đường hầm chẳng hố sâu
Sông qua không được bắt thêm cầu
Núi qua không được băng đèo ải
Chỉ bởi chất đày bãi thuận mâu.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Dựa lưng cõi chết

Anh ngồi đó dựa lưng vào cõi chết
Mắt trâm buồn tro lạnh nhạt màu sương
Vì núi sông mang chí khí lên đường
Đền nợ nước một đi không trở lại

Bạc áo trận phơi mình nơi biên ải
Đắm máu đào tắm gội nhuần quê hương
Mỗi tác đất chông chất mấy lớp xương
Cả dư đồ mấy ai từng tư lự

Anh ngồi đó ngẫm qua dòng lịch sử
Năm ngàn năm văn hiến nước non này
Thời cha ông nước mắt phủ ngàn mây
Thời con cháu sóng tràn bờ ngấn lệ

Biển Đông kia trùng dương reo cửa bể
Trường Sơn kia sương gió lộng núi rừng
Tình quê hương mi mắt động rung rung
Chân nặng bước nghe tâm hồn xao xuyến

Bàn thờ Tổ Quốc, ngàn năm khói quyện
Dòng giống Lạc Hồng, muôn thuở soi chung
Anh vẫn ngồi yên, cõi chết xoay lưng
Ai muốn biết lần theo trang lịch sử

Anh đã đi qua, trở về quá khứ
Tôi đứng nhìn anh, nhớ lại xa xưa

Trời đang nắng mà bỗng đổ cơn mưa
Cho năm mộ không cỗi cằn cây cỏ

Anh ngồi yên mắt buồn nhìn đây đó
Nhìn anh em sau trước cũng như mình
Và nhìn ai thương tiếc thuở chiến chinh
Người nằm xuống để cho người được sống.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Cuộc lữ hành

Quá khứ sẽ dần xa
Thời gian không đứng lại
Bóng dáng những ngày qua
Vẫy chào và đi mãi

Ai mơ về quá khứ
Nhu tìm đồng tro tàn
Ai mơ về quá khứ
Nhu củi cháy thành than

Ta thu mình gác nhỏ
Giữa vũ trụ mênh mông
Khi già từ quán trọ
Cùng vũ trụ đi hoang

Kia bóng dáng tinh cầu
Đây đá bồi cát lở
Ta theo dòng chuyển hóa
Nhật một ánh hỏa châu

Vẽ lên trên bờ cát
Một bóng dáng tự hình
Sóng ập vào tan tác
Theo bọt sóng lên đênh

Hồng hoang chưa dấu ảnh
Cát bụi gợn bóng hình
Hư vô chim vỗ cánh
Vũ trụ đứng lặng thinh

Vẽ trò chơi không sắc
Thuyền độc lữ phiêu du
Nhà ga còi hụ tất

Biền biệt bóng con tàu

Lối mờ loang cỏ dại
Vết cũ đổ rong rêu
Đỉnh đồi treo quan ải
Dốc đá vắt cheo leo

Ta mang một cuộc lữ
Băng vũ trụ độc hành
Vo tròn thành hai chữ
Sinh tử nỗi mong manh.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

Ta mãi thiên thu

Hai tiếng quê nhà
Trong đó có ta
Nhưng sao mòn mỏi
Càng ngày càng xa

Hỏi ai không nhớ
Đất mẹ đậm đà
Hỏi ai không nhớ
Còn đó quê cha

Bên dòng sông nhỏ
Bên cánh đồng làng
Đường xưa lối cỏ
Ta bước băng ngang

Tình quê cố quận
Một đi chưa về
Chiều nghiêng đổ bóng
Đồi dốc lê thê

Ta ôm vào lòng
Quê hương dịu ngọt
Ta ôm vào lòng
Tình quê không mất

Cho dù bụi cát
Cõi gió phiêu du
Mai về với đất
Ta lại thiên thu

Ta chưa trở về
Không ai đánh mất
Mai về với đất
Ta lại thiên thu

Ta chưa trở về
Đời ta chưa mất
Mai về với đất
Ta mãi thiên thu.

Tháng 4 – 2010
macgiang@y7mail.com

Lại mình với ta

Ta đi từ thuở hồng hoang
Đến nay sót lại dấu mòn chưa pha
Ta đi khắp cõi Ta bà
Chùng như dính dấp căn nhà xa xưa
« Ta đi trong gió trong mưa
Gom bong bóng nước mà đưa về nguồn »
Bên đèo gặp lại cái trông
Bên ao gặp lại cái mương sau hè
La đà đưa đẩy lá me
Lung linh ru gió ngọn tre đầu làng
Xanh xanh trúc biếc mấy hàng
Quanh quanh xóm nhỏ băng ngang ven rừng
Ta đi đồi núi chập chùng
Biển khơi mờ mịt trời vùng đảo xa
Ta đi ngày cũ chưa qua
Ngày mai chưa đến nữa là thời gian
Hiện về quá khứ thật gần
Tương lai đứng đợi phù vân tự hình
Ô kia mặt mũi của mình
Minh châu rực sáng nguyên trình thuở nào
Hèn chi những giấc chiêm bao
Lâu lâu ta thấy lộn nhào hư vô
Ta đi từ đó đến giờ
Tưởng đâu bèo bọt trôi bờ phù sinh
Thì ra nguyên vẹn bóng hình
Ô hay trụ vũ lại mình với ta.

Tháng 4 – 2010

Mang kiếp gió sương

Vốn biết rằng anh kiếp gió sương
Mang thân phiêu bạt khắp muôn phương
N như chim vẫy cánh ngàn mưa gió
Tổ ấm mờ xa khuất vạn đường

Anh đã ra đi thưở ấu thơ
Phong ba dẫu bạc áo giang hồ
Chân trời góc biển chưa dừng bến
Tóc trắng pha màu bụi xác xơ

Đi để làm gì ai biết đâu
Nhà ga từ giã một con tàu
Hai đường song sắt đi đi mãi
Hun hút xa dần biển mất thôi

Rằng anh có nhớ chôn quê xưa
Cổ quận trong anh có thiếu thừa
Hay đã vùi chôn theo dĩ vãng
Đêm đêm rơi rụng ánh sao thưa

Mới biết cuộc đời kiếp lãng du
Vàng rơi chiếc lá mấy mùa thu
Thu đi thu đến thu đi mãi
Lá rụng lá rơi lá mịt mù

Nào ai đếm được bóng thời gian
Vó ngựa phi qua kéo bức màn
Dính lại bên đường phai gió bụi
Đàn kêu tang tích tịch tình tang.

Tháng 4 – 2010

Tuổi Trẻ Phật Giáo

Tuổi trẻ Phật Giáo, biết sống dần thân
Không quản gian nguy, không ngại phong trần
Mỗi khó khăn, rèn hạnh tinh tấn
Mỗi não phiền, rèn đức từ bi

Tuổi trẻ Phật Giáo, biết sống vươn lên
Không quản hổ sâu, không ngại thác ghềnh
Mỗi bại thành, rèn hạnh hỷ xả
Mỗi ngã nhân, rèn đức bao dung

Tuổi trẻ Phật Giáo, vì Đạo tiến lên

Ôn Phật cao siêu, ta nguyện đáp đền
Thương chúng sanh, sống đời phụng sự
Thương muôn loài, ta vầy cảnh dương

Nhớ ngàn xưa,
Đức Thế Tôn, vì chúng sanh, quyết tìm chân lý
Thì ngàn sau,
Cõi trần gian, vì chúng sanh, ta quyết lên đường
Nhớ ngàn xưa,
Đức Thích Ca, vượt hoàng cung, quyết tìm ngôi báu
Thì ngàn sau,
Biển trầm luân, ta du thuyền Bát Nhã thanh lương

Tuổi trẻ Phật Giáo, bi trí dũng làm đầu
Tuổi trẻ Phật Giáo, hạnh nguyện lực thâm sâu
Tuổi trẻ Phật Giáo, tay trong tay thân ái
Tuổi trẻ Phật Giáo, tim trong tim chan hòa

Tuổi trẻ Phật Giáo, từ ái vị tha
Cứu thế độ nhân, anh em một nhà
Chúng sanh an vui, sống đời thiện mỹ
Chúng sanh thái bình, ta hát đạo ca

Tuổi trẻ Phật Giáo, cứu lấy nhân gian
Không nơi khổ đau, không chốn lầm than
Chánh pháp xiển dương, duy tuệ thị nghiệp
Bốn biển năm châu, rực Ánh Đạo Vàng.

Tháng 3 – 2010
TNT Mặc Giang
macgiang@y7mail.com

Cành Hoa dâng Cha Mẹ

Cánh hoa này xin kính dâng ơn cha
Cánh hoa kia xin tôn thờ đức mẹ
Chốn linh thiêng mẹ cha thăm nói khẽ
Cõi dương trần tội nghiệp đưa con tôi

Cánh hoa này xin tưởng nhớ ơn cha
Cánh hoa kia xin nâng niu đức mẹ
Cha mẹ ơi, đừng giận hờn con nhé
Đến muôn đời con đền đáp thâm ân

Nghĩa cù lao, một đời xin ghi nhớ
Đức hy sinh, trọn kiếp xin tôn thờ

Dòng tử sinh nhịp sóng vỗ hai bờ
Con đi mãi trên hành trình cô lữ

Nhớ ơn cha, xin tạc lòng một chữ
Nhớ đức mẹ, xin khắc dạ một câu
Vũ trụ kia vô lượng số tinh cầu
Không chứa hết Đàng Song Đường cao cả

Mùi gạo thơm nghe lằng lằng gốc rạ
Mùi lúa chín thấy mạ lúc còn xanh
Cánh đồng vàng thơm trúc biếc tre xanh
Cho quê hương đượm tình thương sức sống

Cánh hoa này xin tôn thờ đức mẹ
Cánh hoa kia xin kính ngưỡng ơn cha
Bóng hoàng hôn ấp ủ lúc chiều tà
Đề chan chứa nỗi niềm khi đêm xuống

Cánh hoa này xin tôn thờ đức mẹ
Cánh hoa kia xin kính ngưỡng ơn cha
Đức cù lao muôn thuở vẫn không pha
Nnhư sóng nước Biển Đông khua Núi Thái.

Tháng 4 – 2010

Đất Tổ, Quê Cha

Đất Tổ Quê Cha năm ngàn năm dựng nước
Hy sinh chồng chất thành núi thành sông
Tử sĩ đắp xây thành ruộng thành đồng
Viết trang sử huy hoàng cho tổ quốc

Đất Tổ Quê Cha, tô bồi từng tấc đất
Là mồ hôi, là nước mắt bi hùng
Là thịt da, là xương máu cha ông
Thành quê hương ba miền Nam Trung Bắc

Ôi Cô Loa, Thăng Long ngàn xưa
Ôi Tây Đô, Đông Đô ngàn mây
Huế, Sài Gòn, Hà Nội hôm nay
Tim trong tim, lòng bên lòng, tay trong tay

Ôi Hùng Vương Văn Lang thiết tha
Ôi Mê Linh, Lam Sơn, Đống Đa
Nước Việt Nam một dải sơn hà
Anh chị em, Bắc Nam Trung, chung một nhà

Ta bước chân đi, nghe tiếng rung tình tự
Ta bước chân đi, nghe lệ sử chưa nhòa
Đất nước này, non sông này, gìn giữ diêm tô
Quê hương này, non nước này, là sông là núi

Ta bước chân đi, mắt cha già ngóng đợi
Ta bước chân đi, mắt mẹ già chờ trông
Anh em ta, chị em ta, trên dưới một lòng
Giống Lạc Hồng, giống anh hùng, là núi là sông
Giống Lạc Hồng, giống anh hùng, Nam Bắc Trung
Giống Lạc Hồng, của Tiên Rồng nước Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Gia tài của Mẹ

Gia tài của Mẹ năm ngàn năm
Đâu phải riêng ai thủ đắc giành
Ngất ngưỡng lâu đài ngòi bảnh chọe
Mắt cười ti hí nói nhẩn răng

Năm mươi thế kỷ mọi tiền nhân
Xương máu hy sinh đều góp phần
Sức lực tinh ba đều cống hiến
Mới thành của nước của nhân dân

Dân tộc Việt Nam đều có quyền
Cái quyền tối thượng, quyền thiêng liêng
Kề vai gánh vác chung nhau hưởng
Không có một ai làm của riêng

Gia tài của Mẹ tự ngàn xưa
Để lại cháu con cùng kế thừa
Tiếp tục tài bồi và bảo vệ
Người người dân Việt biết hay chưa

Một mảnh dư đồ nước Việt Nam
Ai mang máu mủ giống da vàng
Ai mang huyết thông dòng Hồng Lạc
Không thể nhượng quyền không bán buôn

Vùng biển vùng trời hay ngoại biên
Đồng bằng rừng núi hay Cao Nguyên

Thượng Du xuống tận Trung Du nữa
Bất cứ nơi đâu cũng nối liền

Không ngoại nhập và không ngoại lai
Không nô lệ hóa, không mang hai
Nước ta ta giữ, dân ta sống
Thà chết còn hơn phải đọa đày

Thế thế tiền nhân đã thế rồi
Ngàn năm vẫn hiển máu xương rơi
Đan thanh vết sử liền tro cốt
Thế hệ chúng ta cũng thế thôi

Nước yên thời sống trong yên bình
Nước biến nếu cần quyết chiến chinh
Kim cổ xưa nay đều đã thế
Không ai trí trá hưởng riêng mình

Gia tài của Mẹ Việt Nam ơi
Dị khẩu đồng âm cùng một lời
Khác miệng đồng lòng chung chí hướng
Việt Nam bền vững đến muôn đời.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Ngàn năm Thăng Long

Ôi Thăng Long, ngàn năm nước non trời Nam
Ôi Thăng Long, ngàn năm con cháu Rồng Tiên
Sử hùng ca, sông núi hồn thiêng
Của Việt Nam, rạng rỡ Ba Miền

Ôi Thăng Long, ngàn năm dấu xưa còn đây
Ôi Thăng Long, Rồng Tiên khắp bay trời mây
Tìm trong tìm, tay nắm bàn tay
Truyền nối nhau, không hề đổi thay

Nhớ ngày nao, Vua Lý dời đô
Hà Nội thành, rực sáng kinh đô
Dựng thế an bang, trong ngoài chiến thắng
Giòng máu hùng anh, tô thắm cơ đồ

Nhớ ngàn xưa, tiếp nối ngàn sau
Dù tang thương bãi biển nương dâu

Núi có thể dời, sông có thể chuyên
Dân tộc kiêu hùng, muôn thuở minh châu

Ta hát tiếng ngàn năm Thăng Long
Ta ca vang Việt Nam trời đông
Hà Nội - Huế - Sài Gòn rạng rỡ
Non nước Ba Miền là núi là sông

Ta hát tiếng ngàn năm kinh đô
Ta ca vang quê hương nên thơ
Truyền nối nhau muôn đời sống mãi
Tổ quốc Việt Nam sừng sững cơ đồ.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Tình Quê sống mãi

Quê tôi nghèo cuối phương trời biên biệt
Bóng thời gian không đủ sức nguôi ngoai
Vẫn đong đầy và sống mãi trong tôi
Lỡ nhắm mắt ôm khối sầu muôn thuở

Tôi ra đi, mẹ tôi còn ở đó
Cha oằn vai vá nhuộm mảnh khô cần
Em còn thơ không vui trọn tuổi xanh
Và anh chị cùng người thân an phận

Tôi con nhà quê chân bùn tay lấm
Quen ruộng đồng, quen cuộc bẫm cày sâu
Quen nắng mưa sương gió nhuộm dải dầu
Quen lúa mạ đẫm mồ hôi quê mẹ

Nếp châu thành không che miền quê nhỏ
Áo quần the không vượt mảnh vải thô
Nên trong tôi vẫn sống rất nhà quê
Mấy mươi năm vẫn vóc hình cổ hủ

Tôi mãi lang thang, kiếp người du thủ
Cả một cuộc đời, viễn xứ tha phương
Đôi mắt buồn, trông cố quận mù sương
Chưa dừng bước trên hành trình phiêu lữ

Rồi có ngày thuyền xưa về bến cũ
Mái nhà tranh ôm ấp bếp lửa hồng

Bao tự tình mang giọt nắng ra hong
Ôi Đất Mẹ, tình quê hương sống mãi.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Không bao giờ bỏ cuộc

Bên hốc đá vẽ thiên trang diễm ảnh
Cả một đời diện bích gọi tên em
Em lặng yên như một cõi vô tình
Ta tìm mãi trên hành trình sinh tử

Sầu Kinh Kỳ ta ra bờ Bến Ngự
Sóng Hương Giang bèo đầy gợn hợp tan
Ta trèo lên trên chót đỉnh Hải Vân
Đèo heo hút gió ngàn khua vách núi

Gọi tên em độc hành đường cô lữ
Chân chân hình chẳng lộ diện như như
Trăm năm qua còn nữa bách niên dư
Mỗi qui khứ ta không hề mệt mỏi

Ta từng nghe tiếng vang từ hạt sỏi
Ta từng nghe hạt bụi biết kêu đau
Nhưng không nghe em trên vạn lý tinh cầu
Em có mặt hay chưa từng có mặt

Ta muốn cùng em trở về qui nhất
Cõi vô cùng vốn mờ mịt em ơi
Ta đã nương hạt bụi biết bao rồi
Qua cửa ải của muôn hình vạn trạng

Em và ta vốn trinh nguyên trọn vẹn
Chỉ lỡ làng thuở Bất Giác hồng hoang
Cho đến nay đường sinh tử đã mòn
Chưa gặp mặt phút tương phùng tao ngộ

Vụn vỡ ngàn sao khi mờ khi tỏ
Lạnh ngắt ngàn đời khi tuyết khi băng
Ta vẫn tìm em, không chút băn khoăn
Em bật tích, nhưng ta không bao giờ bỏ cuộc.

Tháng 4 – 2010

Một đời chưa trọn

Ta tìm em một đời chưa vẹn
Ta tìm em một kiếp chưa tròn
Tâm can mòn mỗi tâm đoan
Tâm như trống rỗng đảo hoang không người
Ta tìm em nụ tươi ra héo
Ta tìm em tấm kéo ra tơ
Mắt xanh nay đã mắt mờ
Mắt huyền hóa ảo mắt mơ hóa sầu
Vẽ chân dung muôn màu muôn sắc
Dệt vóc dáng muôn vẻ muôn hình
Minh châu rực sáng trước đèn
Nhưng em bật dấu như thềm hư vô
Em lại chẳng bao giờ xuất hiện
Gọi tên em một tiếng không lời
Vô tình chi thể em ơi
Cho ta khốn khổ một đời chưa xong
Ta tìm em như hong giọt nắng
Ta tìm em khắp nẻo cùng đường
Lần theo bóng dáng vô thường
Thử xem chơn thể tư lường ra sao
Em ẩn hiện như bao tinh tú
Đêm đêm về vãn vũ tầng không
Rằng xa như thể mệnh mông
Rằng gần như thể chi hồng treo chuông
Ta tìm em tròn vuông chưa vẹn
Ta tìm em hò hẹn chưa thành
Đôi bờ sinh tử loanh quanh
Trêu ta chi thể, cỏ xanh kia rồi.

Tháng 4 – 2010

Tìm một bóng hình

Tìm em từ thuở còn xanh
Thời gian mòn mỗi treo cành tâm không
Tìm em lên núi xuống non
Xuống sông xuống biển xuống hòn đảo xa
Tháng ngày lần lữa đi qua
Đêm đêm thức giấc canh gà chìm sâu
Tìm em điểm trắng mái đầu
Cuối sông nước chảy bên cầu sóng xô
Vô tình em hiện trong mơ
Bỗng choàng thức dậy vật vờ bóng đêm

Bật lên ánh sáng đôi đèn
Vén rèm lồng lộng bức màn vô tình
Nhìn ra trông bóng ngõ mình
Nhưng không, đây chỉ là hình của ta
Tìm em lặn lội gần xa
Tìm trong khắp cõi Ta bà hư hao
Cho ta tìm thấy đi nào
Trinh nguyên cũng vậy ra sao cũng đành
Dù cho trâm ngọc tinh anh
Hay xây sát đá hay xanh cỏ vàng
Dù cho diễm lệ thiên trang
Hay khô khốc cháy hay tàn bụi tro
Tương giao từ thuở ban sơ
Khôn lanh cũng thế đại khờ có chi
Thế mà cho đến hôm ni
Em đâu chẳng thấy có gì hờ em !

Tháng 4 – 2010

Tìm em từ thuở ban sơ

Tìm em từ thuở ban sơ
Có chi từ đó đến giờ
Em vẫn lặng thinh ẩn mặt
Mình ta một cõi trơ vơ

Tìm em từ thuở ban sơ
Có chi em lại hững hờ
Không khi nào cho thấy mặt
Vô tình lại hiện trong mơ

Chùng như em chẳng xa ta
Đi đâu cũng thế thôi mà
Dù cho khi ngủ khi thức
Nhưng tìm thì kiếm không ra

“Hữu duyên thiên lý tương ngộ
Vô duyên đối diện bất phùng”
Thì thà không phải tri kỷ
Nhưng sao ta lại tri âm

Ta vui em cũng chẳng mừng
Ta buồn em cũng chẳng chia
Duyên chi vô tình quá nhẽ
Vô duyên sao lại chẳng lia

Bảo rằng tiền khiên oan trái
Đặng đeo duyên nợ trả vay
Nói đi ta xin được trả
Cũng không lên tiếng mảy may

Cớ sao ta lại tìm em
Không tên mà biết đâu tìm
Diện mạo ra sao chẳng thấy
Nhưng ta không lúc nào yên

Tìm khi từ ta có mặt
Lan man cho đến bây giờ
Em vẫn không hình không bóng
Ta tìm từ thưở ban sơ.

Tháng 4 – 2010

Ta đi tìm em

Ta đi tìm em
Người em không tên
Không bóng không hình
Nhưng lại không quên

Ta đi tìm em
Người em không tên
Chưa từng gặp mặt
Diện mục vô hình

Ta đi tìm em
Vết cũ lối mòn
Đồng xanh cỏ nội
Em vẫn biệt tăm

Núi cao rừng thẳm
Biển rộng sông sâu
Vạn hữu tinh cầu
Em ở nơi đâu

Làng quê phố thị
Ghế đá công viên
Sông Hậu Sông Tiên
Em hỡi thuyền duyên

Trường Tiên mây nhịp
Đó vắng bóng người

Góc biển chân trời
Em hồi chơi vơi

Ta đi tìm em
Trên khắp mọi miền
Ngày dài đêm ngắn
Không thuở nào quên

Ta đi tìm em
Người em không tên
Không bóng không hình
Trùng trùng vạn hữu
Ta gọi tên em.

Tháng 3 – 2010

Nước Non Nhà

Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Trên thời ngược mặt cao ngàn
Dưới thời đạp đất bước chân kiêu hùng
« Bầu ơi thương lấy Bí cùng »
Ba miền đất nước đều chung một giàn
Ngẩng đầu dũng dạc dọc ngang
Nam nhi nữ kiệt vẻ vang giống nòi
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Nắng mưa đội ngược phong trần
Bền gan vững chí như thần mà đi
Trong thời dung thứ từ bi
Ngoài thời đối biện kiêu kỳ ngán ai
Chung lưng đấu cật kề vai
Thấm tô bồi đắp gia tài Việt Nam
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Tin yêu bảo bọc ân cần
Anh em như thể thương thân khác gì
Lo từ việc nhỏ tí ti
Cho tới việc lớn, cũng vì chớ sao
Cùng chung một giọt máu đào
Sang hèn tài trí thấp cao không màng
Cùng chung dòng giống da vàng
Cùng chung Dân tộc huy hoàng Việt Nam
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân

Nước non là nước non mình
Non là của nước, nước mình quang vinh.

Tháng 4 – 2010

Non Nước hữu tình

Quê hương non nước hữu tình
Đi đâu cũng nhớ như mình với ta
Quê hương non nước kiêu sa
Đi đâu cũng nhớ cửa nhà Việt Nam
Quê hương sắc chạm lên chàm
Kết nên sử tích danh lam tuyệt vời
Quê hương nước Việt nơi nơi
Đi đâu cũng thấy vạn lời mến yêu
Yêu như bắc nhịp cầu kiều
Yêu như chỉ thắm tơ điều vắt vai
Yêu như giắc mộng trang đài
Yêu như biển rộng sông dài thân thương
Chân đi từng bước trên đường
Vẳng nghe tinh tỵ vương vương dấu hài
Chân đi từng bước một hai
Vẳng nghe dấu ngọc hoa cài tinh anh
Nào em nào chị nào anh
Nắm tay xây đắp trong lành Việt Nam
Đầy vườn có quýt cùng cam
Có bầu có bí chứa chan một nhà
Dùng chân bắt nhịp câu ca
Bồng trầm uốn khúc mặn mà tình quê
Đi đâu cũng nhớ nhau về
Ở đâu cũng vẹn ước thề sắt son
Tình rằng, nước nước non non
Quê hương sông núi đá mòn không phai
Ba Miền, vốn một không hai
Không ba không bốn phương đài diêm tô
Tình rằng, suối lạch ao hồ
Sông dài biển rộng cơ đồ mến thương
Đâu đâu cũng một quê hương
Dù đi vạn nẻo mọi đường Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Nước Việt dấu yêu

Ta yêu tổ quốc sơn hà

Non sông gấm vóc của nhà Việt Nam
Ta yêu thắng cảnh danh lam
Giang san cẩm tú tâm đòan sử vàng
Ta yêu từ Ải Nam Quan
Xuống sông ra biển băng ngàn Cà Mau
Ta yêu non nước một màu
Bắc Nam Trung quyện con tàu quê hương
Ta yêu khắp phố khắp phường
Xuyên qua đồng nội xuyên đường cái quan
Ta yêu khắp xóm khắp làng
Xinh xinh trúc biếc hàng hàng tre xanh
Ta yêu đồi dốc thác ghềnh
Núi cao đèo cả thênh thênh đất trời
Ta yêu nước Việt muôn đời
Ngàn năm văn hiến giống nòi Rồng Tiên
Ta yêu non nước Ba Miền
Tổ Tiên con cháu hồn thiêng kiêu hùng
Ta yêu nước Việt của chung
Truyền trao gìn giữ vô cùng mà thôi
Ta yêu ao lạch sông ngòi
Biển Đông sóng vỗ mặn mòi Trường Sơn
Ta yêu đường cũ lối mòn
Lần trang lịch sử sắt son hiện hình
Ta yêu non nước quê mình
Gừng cay muối mặn nặng tình keo sơn
Ta yêu biển mộng, ôm hòn
Thùy dương vọng ước, ôm cồn ven sông
Ta yêu ruộng lúa xanh đồng
Tươi non lá mạ đượm giồng ngô khoai
Quê hương tổ quốc ta ơi
Ta yêu mãi mãi muôn đời Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Ấm lạnh Tình Quê

Quê tôi nhỏ nhỏ Miền Trung
Người đông đất hẹp chập chùng núi non
Đất cày sỏi đá hao mòn
Đồng khô cỏ cháy héo hon ngô về
Quê tôi trĩu nặng tình quê
Dù kham khổ mấy cận kề có nhau
Thương như mùi trắng hoa cau
Mùi thanh hoa bưởi hoa ngâu cúc vàng
Quê tôi bốn xóm một làng
Có tre mấy lũy có hàng trúc xanh

Có con sông nhỏ trong lành
Mưa thành lũ lụt nắng thành đồng khô
Quê tôi hòa quyện bốn mùa
Xuân thu đông hạ gió lùa lại qua
Dân làng vui sống mặn mà
Sẻ chia âm lạnh nhà nhà thân thương
Quê tôi tình nặng vấn vương
Chia chung lối nhỏ cạnh đường cái quan
Xem nhau thân thiện họ hàng
Thê như khoai sắn khoai lang một vườn
Quê tôi tôi nhớ tôi thương
Như đồng nhớ lúa như nương nắng chiều
Tình quê đâu nói chi nhiều
Chỉ hong bếp lửa nâng niu trong lòng
Tình quê đâu nói long bong
Chỉ ôm ấm lạnh trong lòng mà thôi.

Tháng 4 – 2010

Quyền thiêng liêng tôi thương

Trời đất rộng sao thu mình ốc đảo
Dân tộc hùng sao thúc thủ bó tay
Muối kia còn mặn, gừng kia còn cay
Ai chịu được nhục nhằn đày đất mẹ

Trời đất rộng sao thu mình ngõ hẹp
Dân tộc hùng sao tắt nghẽn lối đi
Quốc hồn xúc phạm, quốc túy suy vi
Mọi người dân đều có quyền lên tiếng

Thuở lập quốc, Tổ Tiên vừa xây dựng
Họ Hồng Bàng, mười tám đời Hùng Vương
Giặc phía Nam, giặc phía Bắc nhiều nhường
Vẫn an định gần ba mươi thế kỷ

Thời Bắc thuộc, một ngàn năm thống trị
Bạch Đằng giang, tài dũng lược Ngô Quyền
Đuổi quân thù, chấm dứt mọi ách khiên
Viết trang sử chống ngoại xâm oanh liệt

Đinh, Lê, Lý, Trần – anh hùng hào kiệt
Quật Bắc phương, mở rộng phía Nam phương
Lê Lợi, Quang Trung kiệt xuất phi thường
Quân Hán Tàu biết bao lần khóc rống

Một trăm năm, thực dân Tây nuốt hận
Đẹp mộng xâm, tủi hổ phải cuốn cờ
Trang sử ta một lần nữa điểm tô
Vào nước ta, từ bị thương tới chết

Thời hôm nay, chín chục triệu người cùng đồng dạc
Cùng tuyên xưng, bất kỳ ai đụng tới nước non này
Dân tộc ta quyết trừng trị thẳng tay
Đừng hồng hách, đừng ngang tàn hung bạo

Ai tiếp tay, để giữ quyền, uy, danh, lợi
Ai tiếp tay, cõng rắn cắn gà nhà
Ai nhu nhược, mang hậu họa sơn hà
Quét sạch cả, phường buôn dân bán nước

Không có lý do gì, thu mình ốc đảo
Không có lý do gì, thu mình ngõ hẹp
Tiếng ta ta nói
Nước ta ta giữ
Đất ta ta sống
Đường ta ta đi
Đó là quyền tối thượng
Và là quyền thiêng liêng cao cả.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Bảo tồn Sông Núi

Sống xa quê mới thấy tình cố quận
Sống xa nhà mới đậm nét cố hương
Không thiếu gì mà chỉ thiếu tình thương
Không mất gì mà chỉ mất tình ruột thịt

Không ai chia cái con tim đau buốt
Không ai chia nỗi cay xé tâm hồn
Cùng xa quê mới thấm sự héo hon
Cùng ly hương mới thấu đời biệt xứ

Ông cha ta từng chỉ dạy một chữ
Một chữ thôi mà sâu sắc vô bờ
Đánh đổi gì chứ không đánh đổi tình quê
Và tình quê chẳng có gì bù đắp được

Đã có quê thì ta phải có nước
Đã có núi thì ta phải có sông

Nước kia muôn hướng đổ về sông
Nhưng, ta không bao giờ đem đổ nước

Lại nhớ xưa từng dạy
Nước mất là nhà mất
Nhà mất là ta mất
Nước không mất một tấc đất
Thì ta không mất một cái gì
Còn nước kia bị biến thái suy vi
Cả dân tộc coi chừng không đất sống

Đừng ôm mộng leo lên đồi ảo vọng
Đừng ôm mơ thêu dệt giấc chiêm bao
Đừng ôm trăng hỏi vớ vẩn ngàn sao
Chẳng khác gì bọt bèo trôi ra biển

Tất cả, chỉ nói lên một tiếng
Nước Việt còn là dân tộc còn
Nước Việt mất là dân tộc mất
Bởi, sống mà không chủ quyền chủ đất
Nếu không nô lệ, thì cũng ngoại thuộc ngoại lai
Một ngàn năm xưa, thống thiết quá dài
Một trăm năm trước, cũng không quá ngắn

Quá khứ, ngậm bồ hòn ngậm trái đắng
Hiện tại, Tàu phù Tàu thực bủa vây
Quốc thể, Quốc hồn xúc phạm xát xây
Ta quyết chống để bảo tồn sông núi.

Tháng 4 – 2010

Dư đồ Tổ Quốc

Đứng nơi đây, ta nhớ về Bản Giốc
Núi chót vót trên non, địa đầu phương Bắc
Thác vắt vãnh lưng đèo, đổ xuống vực sâu
Núi cả, cây cao, rừng thẳm kê đầu
Vẽ nét ngọc đầu tiên bức dư đồ tổ quốc
Ta nhìn dấu mốc
Ghi Ai Nam Quan
Khói lửa thiêng sử tích chưa tàn
Rung tinh tự năm ngàn năm thuở trước
Đức Hùng Vương dựng cờ mở nước
Hiệu Văn Lang dòng giống Tiên Rồng
Xuôi xuống, tận đồng bằng sóng vỗ Biên Đông
Ngược lên, chạy dài trùng trùng Trường Sơn vách núi

Đây Chi Lăng, kia Bạch Đằng
Đó Đống Đa, nọ Chí Linh
Hồn cha ông non nước vắn mình
Bao thời đại vùi chôn xâm thực
Ôi Cổ Loa,
dấu tích đèn đài, bóng mờ rêu phủ
Ôi Thăng Long,
di thành bảo quốc, rực sáng kinh đô
Đây rồi, Hà Nội bây giờ
Ngàn năm văn vật nên thơ diệu kỳ
Sông Gianh cuốn hút ta đi
Để xem nơi đó có gì hay không
Một thời Nam Bắc trôi sông
Gần ba thế kỷ bênh bồng nước non
Thì ra « Nhất đạii hoành sơn »
« Dung thân vạn đạii » lối mòn chưa pha
Ghé Cổ Đô nhìn qua lối cũ
Vết Kinh Kỳ bao phủ Hương Giang
Dừng chân một chút bên đàng
Trường Tiền đầy nhịp vang vang sóng cồn
Ta ghé Qui Nhơn
Đồ Bàn xưa hồn Chiêm vợn khói
Hương nhạt nhòa nhấn gởi ngàn mây
Hòa trong chiếc lá có cây
Nhìn gốc vương rể nhìn dây vương rùng
Bờ mi khép mắt rung rung
Trôi bờ dĩ vãng lạnh lùng Huyền Trân
Đi vào thành phố Sài Gòn
Ba trăm năm cũ vẫn còn khắc ghi
Đường qua Bến Nghé ta đi
Đường về Gia Định thăm thì trước sau
Anh ơi đừng vội đi mau
Ghé thăm Bà Chiểu sắc màu nào quên
Sài Gòn ta dễ gì quên
Nhưng xin giã biệt, vẫy chào thành đô
Miền Nam đang đợi đang chờ
Nhanh chân lên nhé xuôi về Miền Nam
Miền Nam ruộng lúa bạt ngàn
Miền Nam bát bạc đất vàng viễn đông
Vượt cầu Mỹ Thuận
Sông Hậu Sông Tiền
Hát Cửu Long giang
Hòa reo chín khúc
Miền Nam ngào ngạt
Đượm tình Miền Nam
Cà Mau mây nước mênh mông
Mới thành chữ “S” núi sông nước nhà

Cả dòng lịch sử can qua
Mới thành tổ quốc sơn hà Việt Nam
Cà Mau nhớ ải Nam Quan
Đứng đây vọng nhớ Văn Lang thuở nào
Tình quê tình nước nao nao
Hồn quê hồn nước lệ đào chưa khô
Nhìn trông một mảnh cơ đồ
Người người dân Việt thắm tô muôn đời.

Tháng 4 – 2010